

## Supplementum Epigrammatum Graecorum ex lapidibus conlectorum.

Francisco Buecheler, Hermannо Vsener  
Georgius Kaibel S. P. D.

Epigrammatis graecis quae ex lapidibus conlecta nuper edidi nunc habeo quae addam haud ita pauca, seu recens reperta et in diariis publicis vulgata sive ex libris manu scriptis bibliothecarum Italicarum deprompta, ubi praeteritorum temporum diligentia congesta adhuc latebant, seu denique amicorum beneficio mecum communicata. Et Vobis, viri optimi, qui ad cenam olim vocati non abnuistis, conlibeat iam epipnidem gustare. Sed caveatis velim: nam mea quoque ut Trimalchionis illa Cydonia quaedam mala sunt spinis ita confixa ut nisi diligenter eas evellatis ipsis malis vix oblectemini. Sed hoc ut Vobis cordi erit facietis: nam id habent commodi mensae secundae ut fame expleta quod cuique placeat eligat, reiciat reliqua. Quod superest valete meque ut dudum instituistis amare pergite.

Ser. Berolini m. Ian. a. h. s. LXXIX.

### I. Sepulcralia.

2a. Inter rudera muri Themistoclei. Ectypum vidi apud Kirchhoffium.

Ἀνθρῶπε ὄσ(σ)τείχει[ς] καὶ ἰδόν, φρασὶν ἄλ(λ)α μενοινῶν,  
σῆθι καὶ οἴκιστον σῆμα Θράσωτος ἰδῶν.

VI a. Chr. n. saeculi medii iudice Kirchhoffio; pronomen ὅς v. l. adspiratum (H). — 1 clausula homerica, cf. Od. β 90 νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ et β 34 ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ, denique α 151 τοῖς μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει, ut illius aetatis poetam Homeri lectione inbutum fuisse dubitari non possit; φρασὶν autem i. q. φρεσὶν.

58a. In Piraeo apud capnopolam. Dedit C. Dilthey qui descripsit.

Ἡδ' ἔθανε(ι)ν προλιποῦσα πόσιν καὶ μητ[έ]ρα σεμνήν,  
 καὶ κλέος ἀθάνατον σωφροσύνης [ἔ]λαβεν.  
 Ἀριστοκράτεια Κορινθία Θεόφιλος.

IV saeculi; scriptum v. 1 ΠΡΟΛΙΠΟΞΑ — I AEOANEIN testatur Dilthey prius A incertum esse; ceterum pro Θ ubique O sculptum. — 2 ἔλιπεν vel ἔλαβεν Wilamowitz. — Mariti nomen incertum: ΟΕΟC]

84 a. Athenis ad monumentum Lysicratis. Pottier *Bull. de corresp. Hellén.* II 417 lapidem a sinistra integrum esse testatus sic edidit:

O  
 N  
 ΗΝΗΡΑΚΑ  
 ΡΟΥΞΗΒΙΔ  
 5 ΟΥΑΓΟΦΘΙΜ  
 ΡΟΛΙΡΟΥΞΑΜΕ  
 ΟΥΑΝΟΙΚΤΙΞΤΗ  
 ΝΗΣΘΑΛΑΜΟΥ

Versus septimi quoniam certum est supplementum idque etiam a Pottiero inventum ἀνοικτίστης Περσεφόνης θαλάμου, reliqui versus facile perspicitur quot quisque litterarum iacturam fecerint. Fuerunt tres hexametri, primus ab O littera (v. 1), secundus ab ΗΡΑΚ ΛΕΙΑ defunctae nomine (v. 3), tertius ab — ΟΥ ἀποφθιμένη (v. 5) incipiens; subiectus denique pentameter, quae eadem metrorum compositio in titulo attico est *Epigr. gr.* 67. Fragmentum igitur quamquam de apographi fide non nihil dubito sic possit refingi:

— — — — —  
 Ἡράκλ[ει] ἐρατὴν προλι]ποῦσ' ἥβην [πόσιός τε  
 Φαίδρ]ου ἀποφθιμ[ένη μέγα]ρα π[ρο]λιποῦσα με[τέσ]χεν  
 κοιν]οῦ ἀνοικτίστη[ς Περσεφό]νης θαλάμου.

in quibus cum displiceat duplex προλιποῦσα participium tum incerta est viri et mentio et nomen, mira duplex primi pedis incisio trochaica ceteroqui rarissima, insolitum denique quod bis accidit, ut extremo versu coepta sententia sequenti demum absolvatur.

184 a. Corcyra in insula. Litteris minusculis edidit Io. A. Romanus *Mith. d. deutschen arch. Instit. in Athen.* 1877 II 290 sq. cum Koehleri adnotatione.

Φιλίστ[ιον χαῖρε]  
 Δοιαὶ μὲν δεκάδες σε τελειότων ἐναντιῶν  
 ἤδη καὶ τριτάτου κύκλος ἐπείχεν ἔτεες,

μισογομένα φθιμένοισι, Φιλίσπιον, ἀνίκα π[ένθος  
 ματρὶ πολυθρήνῳ κάλλιπες Ἀρπαλίδι.  
 5 δῶμα δ' Ἀριστάνδρουο λεονχότος ἄκριτον αἶ[σαν  
 καὶ τέκεα κρυερᾷ θῆκας ἐν ὀρφανίᾳ ·  
 Ἀγῆρος κλυτὸν αἶμα, σὲ δ' ὕστατον ὕπνον ἐλο[ῦσαν  
 πικρὸς ὁδὲ ζοφερᾷ τύμβος ἔδεκ[το κόνει.

II a. Chr. n. saeculi teste Romano, qui supplevit. — 1 τε-  
 λειοτόκων ἐναντιῶν satis quaesite dictum i. q. περιτελλομένων ἐναντιῶν.  
 — 3 μισογομένην traditur lapicidae errore qui verborum ordinem non  
 intellexit. — 6 post ὀρφανία gravius distinxi, cf. Callim. h. Del. 106  
 Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο, coll. *ibid.* 316. — Ceterum  
 notatu digna nomina sunt et Harpalidis matris et Agenis proavi,  
 quamquam obscurum est quis fuerit Agen ille, cuius nomine Py-  
 theas Harpali irrisor satyricam suam fabulam inscripsit.

Ante n. 216 (215 a). *Ibidem* (i. e. Paro in insula) Cyriacus  
 cod. Florentini biblioth. Riccard. 996, unde descripsi. Omisit Rie-  
 mann, qui pedestri sermone scriptos illius syllogae titulos edidit  
*Bull. de corresp. Hell.* 1877 I 81. 134. 286.

Ἡρπάχθῃ μεγάρ[ω]ν Μάρκον [δ]άμαρ, οὐδὲ προσεειπε[ῖ]ν  
 κοιρίδιον γαμέτην Πῶ[λλ]α φίλον φθαμένη,  
 ἡρπάχθῃ δαίμων δὲ πικρῆς οὐ λήθετο μοίρης,  
 ἀ[λλ]ὰ καὶ ἐν μεγάροις νύκτα λ[ε]ιπόμενον  
 5 Ρούφον ἄφρων ἦρπα[ξ]ε, δόμους δ' ἤχ[λ]υσ' ἐλεεινοῖς  
 κήδεσι, καὶ γοερῇ πᾶσ' ἐδάκρυσε πόλις.  
 ἀλλὰ Τύχης οὐκ ἔστι φνγεῖν ἀμετ[ά]τροπα δῶρα,  
 Μάρκε· τ[ί]ς ἀπλήστου πένθους [ὦ]φελίη;  
 τέτλαθι· καὶ γὰρ ἄνακτες ἀμ[ε]ιδήτω ποτὲ πένθει  
 10 κύρσαντες τοίης ἄλγος ἔχουσ' ὀδύνης.

I vel II p. Chr. n. saeculi epigramma elegans. — 1 μέγαρον  
 — αμαρον δὲ προσεῖπεν, προσεπειν dedi ex Wilamowitzii con-  
 iectura. — 2 πῶμα — 4 ἄμα — λπόμενον quod quia non in Cy-  
 riaci autographo versamur emendandum putavi. — 5 ἦρπασε —  
 δηχδης — 6 πᾶσ' ἐδάκρυσε πόλις totidem verbis *Epigr. gr.* 493, 6.  
 — 7 ἀμετροπα. Parcae ἀμετάτροποι vocantur h. *Orph.* 59, 17 Herm.  
 — 8 τῆς — ὀφελίη — 9 ἀνμιδήτω quod non scripsi ἀμιδήτω, cf.  
 ad v. 4. ἀμείδητον Τάρταρον vide *Epigr. gr.* 575, 2.

229 a. Erythris Smyrnam translatus. Μουσείον καὶ Βιβλιο-  
 θήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς Smyrnae 1878 p. 60. Melius Lollingii  
 apographum vidi apud Kirchhoffium.

. . . . τ]όδε σ[ῆ]μα μήτηρ ἐπέθηκε θανόντι  
Φανοκρίτῃ παιδ[ὶ] χαριζομένη.

VI a. Chr. n. saeculi. — Ab initio unus versiculus periit, ubi nomen fuit pueruli. — 1 ΗΟΔΕ pro matre olim ut metro satis fiat patrem fuisse cogita; cf. *Ep. gr.* 9. 14. — 2 simili modo pentameter corruptus *Ep. gr.* 51 Ἀρχεσιράτην ἀνδρὶ πο-  
θαινοιάτην.

264 a. Thera in insula. Weil *Mitth. d. arch. Inst. in Athen* 1877 II 78.

Θεοτειμήτος Θεοτειμήτου τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ἀμμίαν Σωσίμης τὴν  
πᾶσιν ἐν ἀνθρώποισι φίλη[ν],  
τὴν σεμνῶς καὶ ὁσίων συνβι[ώσα]σάν μοι ἀμέμπτως στοργῆς καὶ κα-  
λοκάγαθίας, ἧς ἔσχεν ἐς ἐμέ, ἀφηρόισεν.  
Verba πᾶσιν — φίλην (scriptum traditur ΦΙΛΗΤΗΝΟΕΜΝΩΟ)  
tamquam ex noto aliquo carmine citata prosae orationi media  
interposita: unde sumpta sint nescio. — Vxoris mater Ζωσίμη  
fortasse nominata fuit.

Ante 299 (298 a). Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγ. σχο-  
λῆς Smyrnae 1878 p. 64.

Τῆς ἑκκαδεκέτους . . . . .

καὶ στέλαν γενεῆς μά[ρ]τυρα . . . . .

πέμπτα μὲν γὰρ μηνὸς . . . . .

ἡρέφθη, πέμπτα δ' ἐς τάφ[ον] αὔθις ἔβη.

5 ἐν δ' ἡμῶν καὶ μαῦα κόρη . . . . .

ἣ παρέχον βιοτὰν εὐτοκον . . . . .

Videtur puellae epitaphium quae eodem mensis die quo nata est  
mortua dicitur, cf. ad n. 416a in hoc Supplem. — 2 puellae na-  
scendi condicio nescio qua re memorabilis fuit, de qua narratum puta  
v. 5 sq; ideo enim cippum γενεῆς μά[ρ]τυρα [θανυμασίης] dici patet.  
— 3 sq. velut ὑπὲρ γαστρός ποτε μητρὸς — ἡρέφθη. — 5 sq.  
nihil intellego.

302. Novum apographum lapidis valde detriti editum in Μουσ.  
κ. Βιβλιοθ. τῆς εὐαγγ. σχολῆς Smyrnae 1878 p. 34.

Κερ]οπίας [ἀπὸ γῆς ποτ' ἀφικμέν]ον ἄνδρα Μένιππον

ὠκ]ύμορον κ[εύθει γαῖα Χίος φ]θίμενον,

χερ]σὶν ὑπ' ἀστορέπτ[οι]ο καθαρπασθέντα Χάρων[ος

. . . . κτους ἐνέρω[ν . . . ] σκοπίους θαλάμους,

5 εἴκοσι καὶ δὴ' ἐ[τῶν βαι]ὰς ἀνύσαντα κελεύθο[υς,

αἰν]ητὸν φιλίας ἀκ[ρο]σ[τάτης] φύλα[κ]α.

τῶ δὲ σ[ο]ρ[ὸν] τεύξ[ας] nomen δ' κ[ράτιστος] ἐταῖρος

στ]οργῆς καὶ φθ[ιμένω] τα[ῦτ' ἀπ]ένειμε γέρα.

10 ὦ παροδ[οι]πό[ρε] [τῇ]νδε κ[ατ'] ἀτραπὸν δς παροδεύεις  
 . . . . . πάριθι

Singula recte editor supplevit v. 2 ὠκίμορον et φθίμενον, v. 3 totum, v. 5 ἐτῶν, v. 6 αἰνητόν. — 1 sq. Chius homo Athenis sepultus *Ep. gr.* 88. — 4 οἰμω]κτοὺς ξ. εἰς σκ. 9. Buecheler. — 5 βαιός quod posui non satis facit. — 6 ἀκ[ριβε]ο[ς] φύλακα editor. Traditis si adcuratius insistere velis scribendum . . . τὸν φιλλίος ἀκ[ροτάτ]ο[ν] φύλακα. Sed lacunarum spatia nimis incuriose indicata invenies. — 7 . . . . . O.ON τεῦξ[ε] editum. — 8 . . . . . ἰργῆς καὶ φθ[όνου]. ΤΑ . . . . . ἐνεμει — 9 . . . . . ΛΟΙΓ . . . . . ΡΕ . . . [κ]ατ' ἀτραπόν, tamen certa sunt supplementa — 11 sq.:

. . . . . ΔΕ . ΕΜΟΥΣΟ . . .  
 . . . . . ΕΟΡΓ . . . . .

302 a. Metropoli Lydorum. Fontrier Μουσ. κ. Βιβλιοθ. τῆς εὐαγγ. σχολῆς Smyrnae 1878 p. 88.

. . . . . πολέκλα[υ]τον [τὸν] νέον ἡλικίην.  
 τίς γὰρ ἐγώ; Πολέμαρχος ὁ δ[ύ]σμορος, ὦ τὰ παλαιότερης  
 ἡμερὰ μούνη μοι βάρβαρ' ἔτενξε τύχη·  
 οὐ γὰρ ἐμὲ στυγερὴ νόσος [ἔκ]τανεν, ἀλλ' ἐν [ἀ]έθλοις  
 5 δῆρις ὑπὲρ νίκης ὦ[λεσε] πανκρατ[ί]ου.  
 εἰκοστὸν . . . . . ΟΝΩΣΕΙ

Litterae vulgares. — Supplevit editor, nisi quod male intellexit v. 1, ubi traditur ΛΥΚΛΑ . ΤΟΝΝΕΟΝΗΛΙΚΙ; adiectivum πολέκλαυτον cum certum sit certusque etiam pentameter non dubitavi articulum τὸν facili lapidarii errore omissum supplemento reparare; νέος ἡλικίην *Epigr. gr.* 428, 1. — Ante v. 1 sedecim litterarum spatio seiuncta ab ΛΥΚΛΑ leguntur Ν . ΗΙΔ — 6 xvii litterae perierunt.

302 b. Smyrnae. Μουσ. κ. Βιβλιοθ. τῆς εὐαγγ. σχολῆς Smyrnae 1878 p. 53.

Οὔτε νόσος στυγερὴ με διώ[λεσεν], οὔτε μοι αἰνὴ  
 γήραος ἀχθεινοῦ πνεῦμ' ἀ[πέωσε] βία,  
 ἀλλ' ὑπὸ ληιστοῦ πυρὸς ἔφθι[μαι] . . . . .  
 . . . γω, πυρκαϊήν τ' ἐνπεσο[ν] εἰς ὄλοήν.  
 5 ἡματι δ' ἐν τριτάτῳ ζῶν κα[τέλειπον] . . . . .  
 τετράκι τὰς ἐτέων πλη[σάμενος] δεκάδας.  
 ξεῖνε, σὺ δ' εἰδ[ε]ῖς Νικοκρά[τεος] . . . . .  
 κείμενον ἐν ταύτῃ [γ]ῇ δέ[μας] . . . . .

1 cf. epigr. praeced. v. 4. — 1 sq. διώλεσεν οὔτε μ' ἀνείλε — πνεῦμ' ἀ[λεγεινὸν ἀέν editor. — 3 ἔφθι[μαι ἀργαλέω τε λοι]γῶ idem. — 4 ἔνπεσον ἀρπαλέην editor, idemque v. 5 κατέλειψ' ὀδυνή-  
ρην quod quam sit ineptum patet; fuit tamen adiectivum ad  
ζώην referendum. — 6 πλη[σάμενος περᾶτας] editor nescio quo  
sensu. — 7 σὺ δ' εἰδοίης editum, quod dubitanter correxi; potest  
enim esse σ' δ' εἰδοίης, cui tamen non invenio quod addam. —  
8 τῇ δε.

**313 a.** Repertum εἰς Κοῦλα, quod videtur oppidum in Smyr-  
nae vicinia esse. Μουσ. κ. Βιβλ. 1878 p. 41.

Χαῖρ' Ἐρμυ(π)ε ποθιτέ, ζητούμενε πᾶσι βροτοῦ[ι] ·

εἰκοστὸν γὰρ ἔτος μὴ πληρώσαντά σε μοῖρα

ἤρπασεν ἀκύμορον, αἰδῖος θάνατος.

1 ποθούμενε quod metro aptum erat patet cur scribere noluerit;  
cf. *Ep. gr.* 503. — βροτοῖς · traditum. — 3 potuit melius αἰδίου  
θανάτου.

**416 a.** Ex Aegypto Massiliam perlatum, ubi in museo Borelli  
(collectionis Clot-Bey) descripsit G. Lumbroso amicus.

Ἡρώνας θυγάτηρ πολυπενθῆς Ἀρτεμίδωρα,  
ὃν Ἀθήμηρος ἔτευξε τύχη στεφάνοιο προ[φ]ή[τ]ην,  
ἀνέρος εὐγνώστοιο περιφρονος ἐνθάδε κείμεναι,  
(οὗ μέροπε[ς] ποίησαν ἐπώνυμον ἐνθα Σελέμβρι).

5 εἰμὶ δ' ἐτῶν ὀκτώ καὶ ιεσσεράκοντα λιποῦσα  
φῶς γλυκερὸν ζωῆς, γενεθλήμιον μῆνα ἄγουσα ·  
λείπω δ' υἱέα μούνον, ὃν ἴσα τέκεσιν ἅπαντες  
ὄρφανὸν εἰσορόωντες αἰεὶ φιλέοιτε πρεπόντως.

εὐθύμει.

Litterae infimae aetatis. — 1 melius scripsisset πολυπενθῆος. — 2  
ΠΡΟΤΗΥΗΝ corr. ipse Lumbroso. — Hero Artemidorae pater ex  
graeca aliqua urbe oriundus, ubi Cereris sacerdotium sortitus erat  
(cf. *Ind. C. I. G.* p. 39 s. v. *προφήτης*), in Aegyptum sedem trans-  
tulerat ibique Selembei nomen nactus erat. — 6 poeta voluerat  
γενεθλήμιον ἡμᾶρ ἄγουσα. Ex vasta exemplorum nube unum pro-  
mam editum in *Bull. municipale* 1875 III 158 'vivit a. XIII,  
qui die natali suo, hora qua natus est obiit'. Cf. *Ep. gr.* 518. — 9  
εὐθύμει i. q. θάρσει, quae crebrior est defuncti conpellatio.

**479 a.** Tegeae repertum anaglyphum, ubi nunc Akhuria vicus.  
Solum v. 6 ed. Foucart-Lebas n. 345 i. Totum edidit Roehl *Annal.*  
*Fleckeis.* 1878 p. 600, qui et temporis angustii et luce deficiente  
inpeditus descripsit.

Σωτηρ[οῦ] χαῖρε  
Ἀπολλωνία χαῖρε.

Πάντων Ἀζάνων με διάκρειτον ἤθρσι καὶ νῶ,  
..... κάλλει μοῦρ' ἐπέδρσε λυγρά·  
β[έβ]λητ[αι] δ' ἐπ' ἐμ[οῖ] πατ[ρ]ὶνὴ κόνης, εἰμὶ δὲ μητρός  
Σωτήρ[η]ς· θνή[σ]κω δ' ἐν[νε]ακιδεκέτης.  
Ἀγαθόπου χαῖρε.

In praescriptis CΩTHPΩ \ corr. Roehl. — 1 AAZΩNΩN videtur errasse lapicida et transposita altera A et falso iterata Ω littera. — v. extr. HOECIKA, v. 2 incipit KΑΛΛΕΙ; lacunam in lapide esse negans Roehl scripsit ἤθρσι, κάλλει; litteras KA lapidarii errore iteratas, pentametrum autem dimidia parte mutilum esse. Mihi quid erratum videatur significavi. — 3 sq. suppl. Roehl idemque v. 4 ΘNHKΩ in lapide legi adfirmat. — 4 CΩTHPIC Σωτηροῦς Roehl; at quae praescripta sunt possunt sororum nomina esse.

481 a. Dymae. Ex suo apographo Duhn *Mith. d. arch. Inst. in Athen* 1878 III 73.

.....  
τίκτε με δ' Ἀρκαδίας Μεγ[άλη] πόλις, οὐνομα δ' ἀνχῶ  
Καρνεάδα[ο] πατρός Συμφορὶς οὔσα γένους·  
ζῶας δ' εἰκοστὸν χῶγδοον ἡνωσάμαν.

Ἰλαρος Καίσαρος δοῦλος συνβίῳ εὐσεβεστάτῃ.

II vel III saeculi. — 1 sq. suppl. Duhn. — nihil nisi hoc nomine *Symphoris, Carneade patre prognata*. — 3 nota adspiratum ὄγδοον.

481 b. Thyrii Acarnanum in oppido, quod nunc Sti Basilii vocatur, duarum horarum spatio a Bonitza situm. Kirchhoffio, qui mihi dedit, Phinticles misit, professor Atheniensis, ex suo apographo.

Πατὴρς μὲν Κάσσωπα, πατὴρ δέ μοι ἦν Μενέδαμος,  
ματὴρ δ' ἐξετέκνωσεν Ἀριστοκράτει· Ἐχενίκαν·  
δισσὰ δὲ τέκνα λιποῦσαν ὁ παντοβαρῆς λάβεν Ἀδης,  
ἄκρειτον ἀστόργου θηρὸς ἔχων κραδίην.

5 ἀνδρὶ δὲ τέκνα ἔλιπον Ἀνσιξένῳ ἡδὲ γονεῦσιν  
ὄρφανὰ ταῦτα τρέφειν ματρός ἔρημα νέας.  
ἀμετέραν ἀρετὰν οὐ φθέγγομαι· ἅ γὰρ ἀτέρμων  
πᾶσα τῆς Ἡπείρου γαῖα φέροπιλος ἔρεϊ.

Ex apographi ratione, quippe quod minusculis litteris scriptum sit, cum nequeat aetatis indicium repeti, epigrammatis ipsius indoles inferiorum videtur temporum esse, nisi quod extremum distichon, cui poetae inscitia pro rerum necessitate v. 8 metricum vitium intulit foedissimum, ex meliore et antiquiore exemplo sumptum puto.

— 2 nomina pentametro non apta. — 3 videtur Ἀδης ὁ παντο-  
βαρῆς Charonis hic partes agere, cuius cymba omnibus mortuorum  
umbris oneratur, cf. A. P. VII 365 ex Dilthei emendatione νεκῶν  
βάριν ἐλῶν ἀδινῆν. — 7 sq. cf. *Ep. gr.* 78. — 8 pro τῆς Ἡπειρου  
olim fuit aliud nomen velut Μακηδονίης.

549 a. Romae. Amati cod. Vatic. 9753 ante f. 13 ex suo  
ut videtur apographo. Marini cod. Vatic. 9116 f. 159', cui dedit  
abbas Vernazzo.

Θρέψε μ' Ἀλεξάνδρεια, μέτοικον ἔθ[αψε δὲ Πώμη,  
αἱ κόσμον καὶ γῆς, ὧ ξένε, μη[τροπόλεις,  
πάντων μὲν μακάρων ἀγνὴν λά[τρην· ἡ δὲ μ' ἐπαινή  
γῆραος ἐκ δολιχοῦ εὐσατο Φ[ερσεφόνη.

5 εἰ καὶ γηροκόμος με σοφὴ διεσώ[σατ' ἀδελφῇ,  
ἐλλ' οὖν εὐσεβέων ἄσμενος [ἦλθε μόρος·  
τοίγαρ, ἄνασσ', ἦν πρόσθε[ν] ὑπαί [βωμοῖσιν ὅπως,  
παρ ποσὶ σοῖς εὐφρων δ[έ]ξο Διοσκορίδα.

II fere saeculi. — 1 extr. ΕΘ Marini, ΕΕ Amati, qui ἐθαύμασε vel  
ἐθάηκατο Πώμη proposuit. Poeta vitata trochaica incisione videtur  
θάψε scripsisse; μέτοικον dubius haereo ad priorem an ad posteriorem  
enuntiati partem referam; ad priorem revocat metrica ratio, al-  
terum suadet sententia, cf. *Ep. gr.* 330, 6 ἡ δ' εὐδαίμων Μυτι-  
λήνη σῶμα μετροκίσατο. — 2 suppl. Amati. Verba κόσμος καὶ γῆ  
universum terrarum orbem complectuntur; paullo aliter *Ep. gr.*  
*Add.* 874 a ἱπέρτατε κοίρανε κόσμον καὶ χθονὸς Σάραπι. — 3 λό-  
τρην ἔσοχ' εὐῶσαν Amati. Novum efficiendum erat enuntiatum ab  
δὲ particula incipiens, ut μὲν haberet quo referretur. — 4 suppl.  
Amati. — 5 διέσωσε λατρείῃ vel διεσώσατο τέχνη Amati, alterum  
placuit etiam Wilamowitzio; at debebat aliquid indicari tamquam  
vitae retinaculum, ut opposita pentametri sententia intellexeretur  
'habui quidem sororem vitae meae altricem, propter quam vivere  
vellem, sed ad beatorum sedes quod vocabar exoptata mihi mors  
venit'. Filiae patris γηροκόμοι *Ep. gr.* 536, 4. — 6 ἄσμενος αἴλιν  
ἔβην Amati, ἄσμενός ἐστι δόμος Wilamowitz. — 7 ΠΡΟΘΕ // // ΠΑΙ  
Amati, cuius supplementum, etsi non placet dictio haud elegans,  
recepi. Displicet quod ipse excogitaveram ὑπ' αἰθέρος ἥνεσας  
αὐγαῖς. — 8 Δ . . . . ΖΟΔ Marini, Λ/ΞΟΔ Amati, qui δέξο  
Διοσκόλιδα coniecit. Nomen fuisse certum est. — Quos in postica  
lapidis parte latinos esse titulos dicunt ad epigramma nihil pertinent.

555 a. Romae. Amati cod. Vatic. 9770 in folio soluto.

Τίμβρος ἔχει . . . . . σ]ῶμα θανόντος  
δν μοῖραι . . . . . ]δάμασαν.

ψυχὴν δ' . . . . . ] ὄρθριος ἄστρων  
 . . . . . εἶδεν ἀπο]πταμένην.

II fere saeculi. Sententiam indicavi, quae v. 1 sq. plana est; altero disticho (ubi traditur ΟΡΟΡΟC, in marg. ΟΡΘΡΙΟC) multa fingi possunt, velut ψυχὴν δ' ἐκ ῥεθίων ἀστὴρ γλυκὺς ὄρθριος, ἄστρων

λαμπρότατος πάντων, εἶδεν ἀποπταμένην,

ut obitus hora indicata sit, sicuti factum *Epigr. gr.* 149, 6. Videtur autem poetae Meleagri versus obversatus esse A. P. V 177 ἄρτι γάρ, ἄρτι — ὄρθρινός ἐκ κοίτας ὥχεται ἀποπτάμενος (Amor fugitivus).

569 a. Romae. Cod. Vatic. 5253 f. 350 in scheda singulari. Cod. Flor. Marucell. A 188 n. 94 ex schedis Donii (a Gorio collectis), qui habuit ex schedis Vaticanis.

Θ(εοῖς) καταχθονίοις).

Τόνδε τοι, ὦ Πάρι, τύμβον ἐποιήσαντο, προμοίρως  
 εἰς θανάτῳ τέλος, δόσμορ', ἀπερχομένῳ,  
 ἥλικες · ἀλλὰ σὺ τοῖον ἔχ[ο]ις νόον, ὄνπερ ἔχεςκες,  
 μίλιχον ἐν ζωῇ, μίλιχον ἐν θανάτῳ.

Litterae vulgares. — 4 cf. *Epigr. gr.* 243, 15 ὄλβιε καὶ ζωῆς, ὄλβιε καὶ θανάτῳ. Agathiae A. P. VII 606 ὄλβιος ἐν καμάτοις, ὄλβιος ἐν θανάτῳ *Ep. gr.* l. s. s. v. 10 ἔσοχ' ἱητορίης, ἔσοχε καὶ σοφίης. A. P. VI 182, 4 ἴδρι τὰ καὶ γαίης, ἴδρι τὰ καὶ πελάγευς. Leonidae *ibid.* 188, 6 πρῶτα διδοὺς ἄγρης, πρῶτα καὶ ἀντιπάλων. *Ep. gr.* 994, 6 ἄξια καὶ Μουσῶν, ἄξια καὶ Χαρίτων.

576 a. Apud Turrim quae Sapientiae dicitur rep. a. 1861. Ex actis ministerii Pontificalis commercio praepositi.

Ἄρτι με γενομένην ζωῆς βρέφος ἤρπασε δαίμων,  
 καὶ οὐ πατρὸς εἶδον [ἐ]γὼ τύπον ἀλλ' ἔθανον  
 ἔνδεκα χρησαμένη μηνῶν φάος, εἴτ' ἀποδοῦσα ·  
 κεῖμαι [δ'] ἐν τύμβοισι τὸν αἰὲ χρόνον,  
 5 μηκέθ' ὀρ[ω]σα τ[ὸ] φῶς.  
 σὺ δ' ἀναγνοὺς κλαῦσον,  
 ξεῖν[ε], τὸν Εὐνόης τύμβον [ἀμειβόμε]νος.

v. 1 integer hexameter idem legitur in tit. Cotiaensi *Ep. gr.* 371 et in Romano *ibid.* 576; v. 2 pentametrum feceris inserto articulo [τὸν] τύπον, itemque v. 7 restituta forma *Εὐνόης*, v. 3 hexameter integer, reliqua versuum membra incondita. — 2 ΑΓΩ idem error v. 7 accidit, ubi ΕΙΝΑ exsculptum. — 3 undecim vitae menses mutuata reddidi, cf. *Ep. gr.* 387, 10. 522, 8. *Add.* 772 a, 4. — 4 ΚΕΙΜΑΙ:::EN — 5 ΟΡΜ | CATΦΩC.

\* 605 a. Romae in monte Esquilino. Brizio *Pitture e sepolcri sull' Esquilino* (Romae 1876) p. 107, n. 475. In museo Kircheriano descripti.

Τύραννος κωμωδὸς ἔζησεν ἔτη ιη.

Τῆς ἑ[νεκ]εν φίλης Χρυσέως καὶ παιδὸς ἀρετῆς  
τὴνδ' ἐπὶ τῷ μνήμῃς εἵνεκ' ἔθηκε Πάρον.

1 THC' EICEN' sic plane scriptum: ἥς ἔνεκεν φίλης — καὶ παιδὸς Ἀρετῆς temptavit Wilamowitz; sed diffido. — 2 τήνδε Πάρον hanc marmoream tabulam, nam pario de marmore facta non est. Metonymiae audacissimae exempla non suppetunt.

Ad 611. Accedunt duo disticha ex schedis Sirmondi cod. Paris. suppl. lat. 1417, 23 et 1419, 226, quarum notitiam debeo Henzenio.

Θρέψε πάτερ Πάμῃ κλυτὸς ἡνίοχος Πολυνείκης  
νῆε δύο Μακάριν Τατιανόν τε Κάσιν.

μοίρῃ] δ' ἐν σταδίοισιν ἀγαλλομέν[ον]ς κρατεροῖσιν  
ῆρ]πασεν ὠκυμόρους · τίς φθόν[ος] ὧδ' ἄνομος;

5 Θα]ρσεῖτον, δύο παῖδε τεθνηκ[ότε]· καὶ Διὸς] νιώ.  
κοι]νὸν ἐπεὶ μερόπων πᾶσι μ[ένει] τὸ τέλος].

4 φθόνος ideo potest ἄνομος dici quod iuvenes παρὰ ἡλικίας νόμον ante patrem obierunt. — 5 ΤΕΘΝΗΚΕ . . . . . ΥΡΩ cod. 1419, ΥΙΩ cod. 1417; praeivit Wilamowitz τεθνηκότες ὡς Διὸς νιώ. Simili breviloquentia *Ep. gr.* 502, 18 ἥς δ' ἔλαχέν τις — μοίρης, ταύτην ἐκτελέσει· καὶ γὰρ βασιλῆς. — 6 in. NOH cod. 1419, HON cod. 1417. Verborum ordo hic ἐπεὶ τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων τέλος πᾶσι μένει. Genetivus adiectivo κοινός iunctus etiam *Ep. gr.* 534, 2 τὴν κοινὴν πάντων — ἀτραπιτόν. De verbo μένειν c. dat. v. Hauptii *Opusc.* I 81. Articulo nisi aegre careri putarem, praeferrem quod Wilamowitz coniecit πᾶσιν vel παισὶν ἔπεσα τέλος.

618 a. Ostiae. Amati cod. Vat. 9754 f. 4', cuius supplementis utitur Sarti in schedis a. 1829.

Ἡρωδιανὲ χαῖρε.

Παιδείην ἥσκησα [κα]ὶ εὐσεβίην προέκρυνα·

ε]ῖ ποιέοντος ἔμο[υ] ψυχῇ νῦν] θεοῖσι συνοικεῖ.

1 παιδείαν ἥσκησεν in tit. Larymnensi *Ep. gr.* 493, 3. — ΛΙΕΥ-ΟΕΒΙΗΝ — 2 CY — ΕΜΟΙ | ΗΘΕΟΙΟΙ ψυχῇ supplevit qui reliqua emendavit Amati; νῦν addidi invito fortasse poeta.

618 b. Romae ad viam Nomentanam. Ex Viscontii abbatis apographo Marini cod. Vat. 9125 f. 76 et 9133 f. 262.

Παιδείῃ γενεῇ τε [καὶ . . . . .

Πλωτιανὸς μέγ[ας] ὦν . . . . .

ἐπὶ δ' ὑπὲρ δέκ' [ἔτη ζήσας . . . . .

II fere saeculi. — 1 cf. *Ep. gr.* 224 ἡ γενεὴ δόξῃ τε καὶ ἐν Μούσῃσι Τύριννα ἔξοχος. — 3 primarum octo litterarum summi apices supersunt, quos recte interpretatus est Marini.

623 a. Fundis repertus lapis nunc in villa Ciceronis prope Caietam, ubi descripsit Mommsen C. I. G. III Add. 6431. Versus esse nuper demum intellexi.

ἄλλος, φιλόλογ[ος] πρέσβυς, ἑμοδ[ούλοις] φίλος.  
οὐ δ' ὁ παροδευ[ων] χαῖρε καὶ ταῦθ' ἰστό[ρει].

2 insolentius viator prius valere, deinde legere iubetur; sed χαῖρε formula etiam adventantem salutari ex Homero notum est.

635 a. Loco ubi repertum sit non indicato in cod. Barberino XXX 136.

Τέντις ἔτευξεν ἄριστον ἀδελφίον εἰκόνι σεμνῇ.

Τέντις nomen corruptum videtur. — Verbi τεύχειν structura barbara ad similitudinem verborum *donare*, *impertire* sim. ficta.

639 a. Romae ad S. Spiritum. Marini cod. Vat. 9118 p. 17.

Ταρσέα Μουσαῖον φθίμενον κατεδέξατο γαῖα  
Ἰταλὶς . . αἰαῖ, ποῖ πόθεν ἦκε θανεῖν.

Litterae rotundae. — 2 lacunam, quam nescio poetae an lapidario an ei denique qui descripsit tribuam, ita reparaveris Ἰταλὶς ἥδ' αἰαῖ κτλ'. vel si hiatum neglegas Ἰταλική· αἰαῖ κτλ'. Sed Ἰταλὶς adiectivum haud facile crediderim errore inlatum.

640 a. Romae. Lanciani *Bulletino arch. communale* VI 110.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)  
Ποντιανοῦ παῖς κεῖτ' ἐνθάδε Βαρβαριανός,  
τόν ποτ' Ἀμασιῖτις ἔθρεψε, νέον δ' ἠρπάξεν ὁ δ[α]ίμων.

Litterae vulgares. — 1 Ποντιανοῦ hoc loco dispondeus est. — 2 ΔΙΜ(Ν) quod editor Minervinio suasore λιμός legit. Verum vidit qui mecum communicavit M. Fränkel.

643 a. Fulginii. In schedis Gorii cod. Flor. Marucell. A 6 et A 10. Marini cod. Vatic. 9128 ex suo apographo. Est etiam in schedis Holstenii cod. Vat. 9141.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).  
Ὡδὲ Λύκα κείμε· ἀπὸ Κρήτης ἥ[λθ]α δι' ἄνδρα,  
καὶ ἡ βασιλὶς Πώμη ὥδ' ἐ με ἔξέθετο.

1 ΗΩΛ omnes. — 2 post ἐξέθιτο cod. Mar. A 6 haec CIKF |  
VΩΚΕΙΜΑΑΝΔΡΑΓΑΡΕΓΔ

ZOMN

et similiter reliqui nisi quod pro VΩ Marini //NΩ, Holstenius NΩ habet, subscripta cod. A 10 sic: ///OMH, Holstenius KONN, Marini KOMΔ. Ego non expedio.

\* 645 a. Romae in aede S. Franciscæ Romanæ descripsi ex sarcophago.

Ἐνθάδε τῶν πρόσθεν φθιμένων πατέρων ἀλόχων τε,  
νύων θ' νύωνων κηδεστῶν τ' ἡδὲ τε πηῶν  
εἰκόνες, ἃς θῆκεν Διονύσιος, ὥς κεν ἀπάντων  
κείνων μνημοσύνη τις ἐνὶ ζωοῖσι φέρεται.

IV fortasse saeculi. — 4 litterarum τις ἐνὶ ζωοῖσι summi apices supersunt.

655 a. Romae. C. L. Visconti *Giornale Arcadico* 1856 vol. 144 p. 56.

PONBAI

. . . . . καὶ ὠμαδιοὶ χο[ροῖσιν]  
. . . . . οὔνομα κεκλόμ[ενος]  
. . . . . ὅ[μ]ιμος ἰδὲ κενὴ [παράκοιτις]  
. . . . . Ἐ[παφροδεῖτος] ἑμοῦ  
5 . . . . . ἄλοχ[ος] Πανθήα τ' ἔσ[κε] σύναιμος  
. . . . . πάντ[ε]ς ἑμοῦ στοναχαῖς τε γόοις τε  
. . . . . δακρύων χέον· οὐ γὰρ ἔδω[καν]  
μοῖραι ἰδεῖν ἄλοχ[ον], οὐκ ἔρατοὺς θαλά[μους].

Litterae rotundae praeter E, sed notum est in diariis italicis ad novissima paene tempora pro forma rotunda propter typorum inopiam quadratam formam E exprimi solere. — 2 ὠμάδιοι χοροί quamvis miri dubii non videntur. Διόνυσος ὠμάδιος in h. Orph. XXX 5, ubi v. Gesneri adn., et LII 7 ὠμάδιε, σκηπτούχε, χορομανές, ἡγέτα κόμων. — Inde a v. 4 nominantur qui defuncto caelibi funus prospexerint: frater eiusque uxor (v. 3), [κηδεστῆς] Ἐ[παφροδεῖτος] (v. 4) eiusque uxor, denique Panthea soror (v. 5), qui omnes fletu gemituque defunctum circumsteterant; ipsi enim Parcae uxorem non dedere. — 5 ΠΑΝΘΙΑ<sup>Π</sup>ΕΚΚΟCYNAIMOC corr. Wilamowitz.

658 a. Ingredienti ad portam Latinam dextrorsum hominis figura efficta est lapide marmoreo. Schedae Donii et Gorii cod. Marucell. A 6.

Γῆν ἐπὶ ἡν[δ]ε [Ιτ]αλ[ή]ν ἐτάφ[η]ν, γαί[α] δ' ἐπ[ὶ] ὅκ[ε]ιμα[ι]  
ἰς μυχὸν ἀθ[α]νά[τ]ω[ν] πολλῇ κε[κ]α[λ]υμμένο[ς] ὅ[ρ]φ[η]ν.

Litterae rotundae. — 1 ΤΗΝΛΕΓΑΛΛΙΝΕΤΑΦΝΗΛΓΑΙΚΥΓΕΙΜΑΛΛ unde Ἰταλὴν incertum est. — 2 ΑΘΝΑΩΙ cf. *Ep. gr. Add.* 241 a 18 εἰς μυχὸν εὐσεβέων. — ΚΕΝΑΥΜΜΕΝΟΡΦΑ:

663 a. Romae. Amati cod. Vat. 9737 f. 70 et 9754 f. 45.

Πανκάρπου ἱερὴν κεφαλὴν φίλος ἐνθάδ' Ἀμιλλος  
μνημ]εῖοις ἐκάλυψε χαρι[ζόμενο]ς τόδ' ἐταίρω.

1 fortasse ἐνθα Κράμιλλος. — 2 in. ΠΙΜΝΕΙΟΙΟΙ cod. 9737 . .  
ΠΙΝΕΙΟΙΟΙ cod. 9754. Vide ne aliud lateat.

663 b. Romae. In schedis Cittadinii cod. Vat. 5253 f. 350 a.

. . . . . τὸν γλυκύτατον Διοφά[ν]την  
Μοιρ[ά]ων ὀλο[ο]ῖς ὑπὸ ν[ή]μασιν . . . . .  
ἄλλ]γος ἐὼν ἐτάρων ὤλε[το] . . . . .  
κοῦρον ἐ[δ]ν [Ζ]ώη [γ]α[ί]ῃ πε[δ]α[ν]ῇ κατέκρυψεν.

Praescripta sic habentur ΤΟΝΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ · ΔΙΟ  
ΦΑΤΗΣ

ubi quae est ante Φ nota videtur foliolum esse. — 1 ΜΟΙΡΑΩ-  
ΝΟΛΟΙ · CΥΠΤΙΟΝΥΜ — 2 ΑΓΟΟ — 3 ΕΩΝΡΩΗΤΑΤΗΠΕΑΗΝ  
πεδανὴ γαῖα, quae tamen incerta est, dicitur eadem ratione, qua  
τύμβος μικρὸς καὶ ἐπ' οὐδενος apud Leonidam Tarent. A. P. V 198.

665 a. Romae. Amati cod. Vat. 9754.

Ἐν]εακαυδεκῆτης ἔθανον Σώτηρ νέος ἀγνός·  
σῆμα δέ μοι τότε τεῦξ[ε] πατ[ήρ] κατὰ γ[ῆ]ς nomen patris.

Accentuum notae positae in ΝΕΟΟ et CΗΜΑ et ΤΕΥΞ, spiritus in  
ΑΓΝΟΟ, unde recte infimae aetatis esse titulum ait Amati. — 2  
cf. *Epigr. gr.* 399 τάφον — ἔτευξε κατὰ γῆς Κλανδία, quo eodem  
in epitaphio eadem ἀγνότης defuncti laudatur.

68 a. Romae. Io. Iucundus cod. Veron. capit. 241 f. 77' et  
cod. univers. Bonon. 851.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις)  
Ἐμ] δάμαρι τεῦξε Πανθία τάφον  
τελνων ἀ[ . . . . . ] χάριν

E litterae eadem forma quae in titulo Thasio *Ep. gr.* 325, ubi  
vide adnot. — 2 possis τελνων ἀμέμπτων nomen viri τρόπων χάριν.

682 a. Thermis Himeraeorum. Lapis ab sinistra mutilus. Ed.  
Balth. Romanus *Antichità Termitane.* (Panormi 1838) p. 113.

. . . . . Νεμηνίδα Κλεοπάτρα  
. . . . . Ἀριστοδάμου Νεμηνίδα  
χ]α[ί]ρ]ε χαῖρε χαῖρε

Μεγαλίδοξε Νεμηνίδα, σύνευνε δια Κλεοπάτρα.  
 Κούφη σεῖο, Νεμηνίδα, γαῖ' ὅστεα κεύθοι.  
 κούφη ο[ε]ῖο κέκευθε, Νεμ[η]νίδα, ὅστεα γαῖα.

In praescriptis (de quorum ratione cf. C. I. G. 5580. 5587. 5593)  
 quae ab sinistra leguntur mutila sunt:

ΛΕ

Ε

ΙΑΤΕ

1 σύνευνε nescio ad Nemenidam an ad Cleopatram referam. —  
 3 correxit nescioquis v. secundi vitia. — CIO — ΝΕΜΙΝΙΔΑ, qui  
 sunt ni fallor editoris errores. Ceterum Ἀριστόδαμος quidam Νε-  
 μηνίδα Πέρσιος ποιητής est in tit. Thermensi ap. Balth. Romanum  
*Antichità inedite trovate in Sicilia* (Panormi 1854), quem librum  
 non novi nisi ex censura Minervinii *Bull. Napolet. n. ser.* 1855  
 IV 88.

687 a. Parmae. Cod. Venet. bibl. Ciconiae 243 f. 139 ex  
 apographo Io. Dominici Bertoli; inscriptus codex *Epitaphia di-  
 versis orbis terrarum regionibus Benedicti Rhamberti Veneti dili-  
 gentia ac studio olim collecta atque ab eiusdem exemplari manu  
 descripta. MDLXI.*

— — — — —  
 πᾶσιν ἐμοῖσι λιποῦσα γόον [κ(αὶ)] αἰώνιον ἄλγος.

Traditur ΓΘΝΗ | ΑΙΩΝΙΟΝ.

698 a. Romae. C. L. Visconti *Giorn. Arcad.* 1856 vol. 144  
 p. 54.

. . . . . ἐνθάδε κεῖμαι,  
 ἤσα[ς] ἐν θνητοῖσι] κύκλους πινύρω[ν λυκ]αβάντων  
 καὶ Μήνης ἱερῆς ἔξ ἐπὶ τοῖσι κύκλους·  
 ἀλλ' εἰ νηπιάχον με Τύχη κατεθήκατο μήτηρ  
 5 τῶιδ' ἐνὶ λαϊνέῳ τύμβῳ μέγα πένθος ἔχουσα.

Litterae rotundae. — 2 suppl. Visconti. — 3 vocabuli ἱερῆς summi  
 supersunt apices. — 4 παῖδα — νηπιάχον *Ep. gr.* 698, 1 sq. ibi-  
 demque v. 3 μέγα πῆμα respondet hic ad μέγα πένθος v. 5. Cf.  
 etiam infra huius Supplementi 699 a 1.

698 b. Romae. C. L. Visconti *Giorn. Arcad.* 1856 vol. 144  
 p. 47.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Ἐνθάδ' Ἐρ[ως] κεῖμαι ἐπ[ο]τύμβιος, ὥ[ς] ἔσορατε,  
 ἄ[ρ]πασθεις ἀνόμως, ὥ[ς] ῥόδον λαρινόν,  
 ἤσα[ς] τέσσερ' ἔτη [κλώ]σμαι μοιριδ[έ]οις.

Litterae rotundae. — 1 EPC — 2 cf. *Ep. gr.* 570, 3 c. adnot. —

3 ΕΤΗΡ' tamen certa sunt κλώσματα; cf. etiam *Ep. gr.* 145, 1 μοιρίδιοι κλωστήρες.

699 a. Romae ut videtur repertum, nunc in Lowther Castle prope Penrith (Westmoreland), ubi descripsit Fr. Matz.

Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Παῖς ἔνι νηπίαχος Ἰερώνυμος ἐνθάδε κεῖται,

ὃς τριέτης ἔθανεν ἡμέρῃ ἐβδομάτῃ.

κάλλιπε δ' ἡμῖν πένθος ἐπώδυνον εἰς ὅσον αἰών,  
ἔσοχα δ' αὖ γενέτησιν, ἐπεὶ μῶνος γένετ' αὐτοῖς.

5 αἰθερὸς σε μήτ' ἰδέειν μήτε κτήσασθαι ὄφελλον,  
'Ασφαλίων· μέλλες γὰρ ἀνιάσειν με ὅσον ἥσθη  
στομυλίοισι τεαῖς νηπιαχνομένον.

Litterae rotundae. — 1 cf. ad ep. 698 a in hoc Supplemento. — 6 'Ασφαλίων quoniam impeditum est patris nomen intellegere pueruli nomen est. Itaque v. 1 Ἰερωνύμου corrigat Wilamowitz; praestat fortasse ἰερώνυμος adiectivum: nomen enim Ἀσφαλίων a Neptuno Asphalio ductum. — 7 νηπιαχέσθαι medium novum videtur.

710 a. Romae fortasse. Nihil nisi in *S. Eusebio* auctores omnes, Cittadini cod. Vat. 5253, Doni cod. Marucell. A 188 n. 107, Marini cod. Vat. 9118.

. . . . . ζω[ῆς] [π]ύματον δρόμον ἐ[σχεν]  
. . . . . τῇδ' ἐνὶ λαϊνέῃ.

1 ITYMATON omnes; post δρόμον addunt E Doni et Marini. —

2 ΥΤΗΤΗΔΕΝΤΑΙΝΕΝ Cittadini, ΥΤΗΤΗΔΗΝΙΑΙΜΕΝ Doni, eademque fere Marini, nisi quod initio VTH et in fine NEH habet. Substantivum quod fuerit ante τῇδ' non invenio, cf. A. P. VII 649 τάφῳ τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ.

718 a. Ostiae. Amati cod. Vat. 9754 f. 13 n. 81.

Παιδὸς Τ. Φλαβίου [Ω]ριγένου ὃδε τύμβος . . . .

μήτηρ ἥδ' πατήρ πόλλ' ἀεκαζόμενοι.

ἀθανάτη ψυχὴ μὲν ἐν αἰθέ[ρι] καὶ Διὸς ἀγαῖς

π[ω]τάτε, σώμα [δ] ἐ γ[αῖα] . . . . .

Tres traduntur aequali longitudine versus, quorum primus in ΟΔΕΤΥ (v. 1) desinit, alter pentametrum continet, tertius hic est ΡΙΚΑΙΔΙΟCΑΥΓΑΙCΠΟΤΑΤΕCΩΜΑΛΕΓ. Itaque a dextra sat multa videntur periisse. — 1 ΟΡΙΓΕΝΟΥ — 2 Odyss. v 277 πόλλ' ἀεκαζόμενοι. — 3 cf. *Epigr. gr.* 288, 4 et Iliad. N 837. — 4 metrum vitiatum; πωτάτε i. q. ποτάται.

722 a. Romae in vinea del Grandi ad viam Labicanam descripsit Dessau.

Θεοῖς χθονίοις.

Ἐννεακαιδεκ[ε]τη ἀπεθήκατο Πρωτόκτιτος

Νυμφιδίαν· γνώσ(σ)ει τὸ γλυκύ μοι δίδυμον.

Κρημικὸς τῇ ποθουμένη καὶ Νύμφῃ ἀδελφῇ ἐποιοῦν.

1 ΔΕΚΑΤΗ lapis. — Intellege undeviginti annorum *Nymphidiam sepe* *pelivit Protocetus, gemellam sororem dulcissimam, quam nosse te* *puto. Creticus uxori (vel sponsae) desiderabili et Nympha sorori* *fecerunt.*

723 a. Loco ubi repertum sit non indicato (praecedit titulus Barcellonensis latinus) cod. Ambros. P 65 sup. f. 11, qui liber continet inscriptiones ab Augustino Valvio Casimiro Accursio aliisque recentioribus elucubratas, item alias veteres et recentes collectas a Io. Vincentio Pirello.

Βλάστημα νέων, κῦδος γένους, ἄνθος ἐταίρων,

ἔθανες [ὦ]κύμ[ο]ρος, Εἰσέβιε, θνητὸς ὑπάρχων.

θάρσει, Εἰσέβιε, ἀθάνατος οὐδεὶς.

Litterae vulgares. — Vide ne novicia sit inscriptio. — 2 ΟΚΥΜΩΡΟΣ.

729 a. Romae in coemeterio. C. I. 6237 ex Fabrettio.

Ἡράκλεις χρησιτὸς καὶ ἄμειπτος ἐντάδε κείται.

ἔζησεν ἐνιαυτὸν, μῆνας ἐπτά· Εἰρήνῃ μήτηρ υἱῷ [γ]λυκυτάτῳ  
τίτλῳ ἐποίησεν.

Titulus est christianus, eo memorabilis quod inter singulas syllabas interpunctum est. — ΚΛΥ·ΚΥ·ΤΑ·ΤΩ traditur.

729 a Apud Forum Iulii. Eduardo Gerhard misit Comes della Torre a. 1834.

Ὅς πάσῃ σοφίῃ τε καὶ ἀγλαίῃ ἐκέκαστο,

Ρ ἥρωος Δουεῖνος ἀγακλ[υ]τὸς ἐνθάδε κίτε, Ρ

κώμης Διενκάνων [π]ανευδέμονος Γαλατίας.

Viri pagique nomen rectene sic scripta sint non diiudico. — 2 ΑΓΑΚΛΙΤΟΣ quod potest verum esse pro ἀγακλειτός. — 3 ITAN.

733 a. Syracusis in crypta D. Ioannis in pariete calce obli-  
lito pictoque litteris rubris. Gualtherus *Siciliae antiquae tabulae*  
ed. Messin. p. 14 n. 102.

Εὐμοίρει

Εὐμοίρει

Οὐλπ[ίαν] δέξ[ο], τεκοῦσα, Θεοκτίστην λαγόνε[σσιν].

Θεοκτίστη

[Θεοκτίστη]

Titulus christianus. — Versus sic scriptus:

ΠΩ

ΟΥΛΠΗΑΔΕΞΕ

ΤΕΚΟΥΣΑΘΕΟΚΤΙΣΤΗΝ

ΛΑΓΟΝΕΙΩΝ

Ad dextram nomen mulieris fortasse ultra necessitatem supplēvi.

## II. Dedicatoria.

**756 a.** Sub Cithaerone lapis inventus prope Krekouki oppidulum. Ed. Haussoulier *Bull. de corresp. Hell.* II 589.

Ἀμάτρο[ς] τόδ' ἄγαλμα . . . . .

ἐνθάδε γ' [εἰ]σοράοντα σέ[βας] θέσαν ἄνδρες οἷδε·

Τεισαμενὸς Φυδάδας καὶ . . . . .

V saeculi. — Ab initio singulis versibus singulae litterae perierunt.

— 2 ΝΘΑΕΓ) ΞΘΡΑΘΝΤΙ editor haec se legere significavit ἐνθάδε γὰρ δόραοντα, cui lectioni si fides esset versu primo ἀπαρχήν vel tale quid fuisse coniecit Herm. Roehl collega. — De particula γε pronomini vel adverbii demonstrativo subiecta cf. *Ep. gr.* 742 adn.

**773 a.** Athenis ad Asclepieum. Cumanudes *Athenaei* VI 371 n. 5. Infra duo equorum capita.

. . . . . νανθ . . . . .

. . . . . τῶμπετρῶν ἡγεμόνο[ς] . . . . .

. . . . . ν σωθεῖς δέ, Ἀσκληπιέ, το . . . . .

. . . . . ν ἐς τέμενος· τῷ δίδου εὐτυχίαν.

IV saeculi; scriptum σωθεῖς v. 3 et δίδου v. 4. — Supplere nihil audeo, nec v. 4 εὐτυχίαν certum est.

**773 b.** Athenis ad Asclepieum fragmenta duo, quorum prius ed. Cumanudes *Athenaei* VI 137 n. 14, alterum addidit Koehler *Mitth. d. arch. Inst. in Athen* 1877 II 241.

1. — — — — —

Τηλέμαχος σ' ἱέρωσε Ἀσκληπιῶι ἥδ' ἑμοβώμοις  
πρῶτος ἰδρυσάμενος θυσίας, θείαις ὑποθήκαις

— — — — —

2. σαῖς ὑποθημοσύναις, Ἀσκληπιέ . . . . .

βωμὸν τὸνδ' ἐπό[ησε] . . . . .

IV saeculi teste Koehlero, qui v. 1 supplevit ex alio titulo ibidem invento (cf. Cuman. l. s. s. p. 138 n. 15):

Τηλέμαχος ἰδρύσατο

. . . . . ον καὶ τὸν βωμόν

Ἀσκληπιῶ κτλ.

1. ἑμοβώμοις deis i. e. Hygieae Iasoni Acesoni Aeglae Panaceae Podalirio Machaoni, cf. n. 1025 b in hoc Supplemento. — 3 et 4 ὑποθημοσύνας et ἐπόησε suppl. Koehler.

Ante n. 776 (775 a). Dodonae tabula aenea. Ed. Constant. Carapanos *Dodone et ses ruines* (Paris 1878) tab. XXII. Cf. Eggeri adnot. vol. II.

Θεός: τίχα.

Ζεῦ Δωδώνης μεδέων,  
τόδε σοι δῶρον πέμπω παρ' ἑμοῦ  
Ἀγάθων Ἐχεφύλον καὶ γενεά,  
πρόξενοι Μολοσσῶν  
5 καὶ συμμάχων,  
ἐν τριάκοντα γενεαῖς  
ἐκ Τρώας Κασσάνδρας γενεά  
phallus  
Ζακύνθιοι.

Sunt dimetri anapaestici tres, integri duo praeter hiatum vitiosum v. 3, primus uno pede brevior, quem explere potuit Ζεῦ Νῆις Δωδώνης μεδέων. Quae secuntur num essent numeris adstricta diu dubitabam; ut crederem fecit aequabilitas versuum 5 et 8. — Donum posuit Agatho Zacynthius Molossorum et sociorum πρόξενος διὰ βίου, qui gentis originem triginta aetatibus ab Cassandra deduxit; et bello Troiano DCCCC fere annis titulum recentiore esse persuadet litteraturae genus. Quam originationem qua ratione probare ille potuerit non nostrum est sciscitari, cum praesertim ne quo ex patre quidem Cassandra pepererit cognitum habeamus: de Agamemnone, ut recte observat Wilamowitz, propter Troianam (v. 7) gentis originem cogitari nequit. Qui aliter titulum explicandum adgressus est W. Christ (*Mus. Rhen.* XXXIII 610) satis mira protulit mirumque quantum ipse sibi placet quod epigramma non 'vulgari inscriptionum metro' (haec ipsius verba sunt), sed 'colis periodisque lyricis' conceptum esse πρώτος εἶπεν.

827 a. Paro in insula. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς Smyrnae 1878 p. 6.

Δῶρῳ τῷ Δ . . . . .  
Πᾶνά τε καὶ Ν[ύμφας . . . . .  
ἀνθ' ὧν εὐτυ[χήην . . . . .  
καὶ χθονὸς . . . . .  
5 ἐγγαίας ΑΟ . . . . .  
ΟΙΤΕΑ. ΤΟ . . . . .

V. 1 nisi describendo erratum est talia fere fuerunt

Δῶρῳ τῷ Δ[ιοκλέους ἀνακείμενον ἐνθάδ' ἄγαλμα  
Πᾶνά τε καὶ Ν[ύμφας καὶ Λόνυσον ὁρᾷς

ad exemplum Leonidae Tarentini A. P. VI 154 coll. Sabini ep. *ibid.* 158. — 2 Νύμφας editor; hemistichion Πανὶ τε καὶ Νύμφαις Macedonius A. P. VI 176 et *Epigr. gr.* 827, 1. — 3 sqq. ἀνθ' ὧν precatur ille εὐτυχήαν καὶ χθονὸς εὐκαρπίαν vel similiter idque non

sibi solum sed etiam filiis nepotibusque οἱ τε α[ὐ]τ[ῶ]ν γενεᾷ τ' ἔλβια πάντα νέμειν (v. 6). Cf. Leonidae l. s. s. v. 7 sq.

ἀνθ' ὧν εὐνδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος

αὔξειε, Πὰν γλαγερόν, Βάκχε πολυστάφυλον.

828 b (828 a v. *Add.* p. 532). Ἐπὶ τοῦ πλησίον τῶν Πατρῶν Παναχαιοῦ ὄρους. Cumanudes *Athenaei* 1878 p. 210 ex lapide.

Νύμφαις Ναιάσιν, καλαῖς κούραις ἀνέθρηκεν

. νδία τρισσὰ θεαῖς εἵνεκεν εὐχαρίης.

Aetatis romanae. — Quis dedicaverit alio loco scriptum fuit. — 2 σῖδια (vel μύδια) τρισσὰ i. e. *tria porculorum* (s. *musculorum*) *simulacra* temptavit Cumanudes. Vide ne fuerint α[ὐ]τ[ῶ]ν i. e. *tria antra*.

829 a. Athenis. C. I. G. 489. C. I. A. II 195.

Ἀγαθῇ τύχῃ

Σωτήροιν Ἀνάκωιν τε Διοσκούροιν ὅδε βωμός.

II p. Chr. n. saeculo non recentior versiculus.

838 a. Ἐπὶ βράχου πρὸ τοῦ χωρίου Νιουκλοντζᾶ ἐπαρχίας Κιόρ-  
δεσ. Editum Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγ. σχολῆς Smyrnae  
1878 p. 9.

Ἀργαλέην νοῦσον προσηγῆν σὺν πατρίδι καὶ φιλίοις

εὐξάμενος θεῷ Φλάκκος ἐτενῆα χάριν.

Videtur ἀργαλέην νοῦσον pestilentiam dicere, quae Antoninorum aetate Asiam vexavit, cf. ad *Epigr. gr.* 375. — Graecae linguae parum gnarus et metrum corrumpit homo romanus v. 1 et substantivum esse ratus τὸ θεῖον articulum omisit v. 2.

871 a. Romae in domo Piranesii equitis vidit Marini cod. Vat. 9116 f. 156', in Lowther Castle prope Penrith (Westmoreland) descripsit Fr. Matz.

Βάσσον Φανσάνης ἐσορᾶς σπένδοντα Ἀναίω.

corona.

Litterae rotundae.

876 a. Delphis repertus herma fractus. Ex Palingenesia (d. 24 m. Aug. a. 1877) repetitum in *Bull. de corresp. Hellén.* 1877 I 409.

Ἀελφοὶ Χαιρωνεῦσιν ἑμοῖ Πλούταρχον ἔθρηκαν

τοῖς Ἀμφικτυόνων δόγ[μα]σι πειθόμενοι.

Litterae ΕΡΩC et Σ videntur primi p. Chr. n. exeuntis vel alterius saeculi ineuntis esse, ut non dubitem, quin ipse Plutarchus Chaeronensis intellegendus sit; persuadet hoc cum illud quod Chae-ronenses ut civem honorarent in partem impensae venerunt, tum hoc quod Plutarchi nomen nude positum neminem nisi notum vi-  
rum potest significare.

876 b. Athenis. C. I. A. III 777 ex Luedersii apographo.

Ἀθροεῖ Κεκροπίδην Ἀμμώνιον, ὃν διὰ τέχνην

Μάγνος ἔχει ζωῆς πιστότατον φύλακα.

Litterarum formae Γ (v. 1, Π v. 2) et I Hadrianeam videntur aetatem indicare; ipsi homines qui fuerint obscurum. — 1 clausula similis in ep. Simonideo 101 B. οὗτος Ἀδεμιάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλὰς κτλ'. et [Arist.] Pepli ep. 13 inde expresso οὗτος Ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ κτλ'. — 2 Ammonius Magni videtur medicus domesticus fuisse.

883 a. Athenis ad Asclepieum. C. I. A. III Add. 770 a.

Υἱὸν Ἐπιστ[ήμης Φα]ίδροιο τέ, Τρωάδος ἄ[ν]θρος,

Σ[ωκρατικῆς σοφίης] ἄστρον ὁρᾷς Σενέκαν.

I vel II p. Chr. n. saeculi. Supplevit Dittenberger. — 1 cf. Ep. gr. 464, 2 ἄνθρος ἀπ' Ἰναχίδων.

\*883 b. Vbi reperta sit basis nescio. Descripsi Romae in museo Kircheriano.

Νέστορος εἰκὼν ἔστι . . . . .

ἥδε, νό[σ]ων πολλῶν φάρμακ' ἐπισταμένον.

βίβλοι δ' ἐγέ[νοντο] . . . . .

Litterae EC. — 2 multa alia cogitari posse patet. — 3 senarius, in quo numerus librorum quos scripserat Nestor indicatus fuit, sicut in Hermogenis medici Smyrnaei epitaphio Epigr. gr. 305.

899 a. Athenis. C. I. A. III 838 ex Koehleri apographo.

Ἀνσίμαχον Κρατέ[ρου καὶ Ἀλε]ξάνδρου ἱερεῖα[ς]

υἱὸν ἀδελφειῆς [θῆκε ἰδίη]ς Κράτερος.

Litterae EC. Supplevit fere Dittenberger. — 1 de Alexandra sacerdote cf. C. I. A. III 112. 113. — 2 post ἀδελφειῆς superest C, ante Κράτερος haec . . . Γ, quod Dittenberger [θεοῖ]ς legit; neque illius nec meum supplementum litterarum vestigiis omnino satis facit.

903 a. Ad Philadelphiam urbem in vico ad aedem vocatam argenteam in marmorea basi Cyriacus cod. Flor. Riccard. 996, unde v. 1 edidit Riemann, cf. ad n. 216 huius Supplementi.

Γῆς] Ἀσίης πάσης Ἑλπίζων ἔστιν ἄριστος,

Σ[ωτῆρ]ος κο' ψας ἰρὰ καὶ ἀράμενος

ἐκ γα[λ]ίης ἱερῆς· ᾧ πνεύματος ἤρκεσεν αὐλὰς

Πλουτέος ἀθροῆσαι καὶ πάλιν ἡέλιον.

5 στῆσε δέ μ' . . . . .

Ἡράκλειος Ἀνδῶν σεμνὸς ἀγωνοθέτης.

ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναστάσεως τοῦ τῆς πόλεως οἰκονόμου Ἀντωνίου. Christianum esse titulum cum nomina probant Elpizon et Heraclius, tum πνεῦμα vocabulum resque v. 4 narrata. — 1 γῆς Wilamo-

witz τῆς, Riemann. — 2 σω<sup>ω</sup>ῆιος codex, quod fuerit Ωῆ<sup>ω</sup>POC; intellege Christi eum sacra ex Hierosolymis (si quidem recte supplēvi v. 3) clam adtulisse. — 3 δὲ τῆς ἱερῆς — *quam ob rem ei contigit ut quamvis ad inferos devectus tamen ad solis lucem* (i. e. in caelum) *rediret*, ad exemplum scilicet eius, cuius sacra colebat. — 4 Pluto πνεῦμα vocatur tamquam diabolus (τὸ κακὸν πνεῦμα) vestustior. Codex νοντεος, sed in margine πλουτέος. — 5 mutilum variis modis reparabis.

926 a. Athenis ad Asclepieum inventum epistylum in ruderibus muri novicii. C. I. A. III Add. p. 482 n. 68 ex Koehlerii apographo.

ad sinistram:

- a Διονυσόδωρος ἦρχε, Δεξιμλῆς μ' ὅτε  
νείκης ἄεθλον ἔλαβεν ἡμέρων χορῶ.

ad dextram:

- b Ἄρχων Διονυσόδωρος Εὐκάρπου τέχνης  
πάσης με κῦδος, κωμικῆς τραγικῆς χορῶν  
τὸν διθύραμβον τρίποδα θῆκε Ἀσκληπιῶ.

Ἀσκληπιῶ κ]αὶ Ὑγείᾳ καὶ Σεβασ[τ]ῶ Καίσαρι — — — ἐπὶ  
ἄρχοντος καὶ ἱερέως Δρούσου ὑπάτου Πολυχάρμου τοῦ Πολυκρίτου  
Ἀζημιέως, [ἱερέως διὰ] βίου Ζήνωνος τοῦ Αευκίου Παμνουσίου.

Dionysodorus archon a. p. Chr. n. 52, cf. Dittenb. ad C. I. A. III 19, qui subscripta restituit. — Eodem fere tempore Dexicles et ipse Dionysodorus in illius quodecunque fuit aedificii epistyllo impositos tripodes dedicaverunt, alter iuvenum, alter comico tragico dithyrambico choro victor. — 5 διθύραμβος τρίπους nove dictum.

926 b. Athenis lapis undique mutilus praeter sinistram, ubi tamen litterae evanidae. Ex Cumanudis apographo C. I. A. III 81.

- . . . . . ε εὐανδρον μ . . . . .  
ἀρχὴν . . . ]ω λαχὼν [ἐπώνυμον  
ὁ τῆς]δε γῆς κήρυκα ν[είκης ἀνθετο.  
Ἀδ]ριανὸς δὲ καὶ Αευων[τὶς κατταλὶς  
5 Π]ανδιονίς τ' αἶδον αἰχμ[ητὴν νόμον  
ἔσ]τεψε δ' Εὐιος τὸν αὐτο[ῦ δις χορόν.  
ἄρχων [Δ]ιονν[σόδωρος.

Emendationis viam, postquam et Dittenberger et ego de iustis numeris desperavimus, primus aperuit Wilamowitz restituto egregie v. 6 Bacchi cognomine, ubi frustra δὲ νίος legeramus. Eiusdem supplementa sunt vv. 4 5 6. Reliqua emendaturus profectus sum a subscriptis, ubi quae traduntur ἈΡΧΩ<sup>Α</sup> IONY Dittenberger haud recte legit ἄρχων ἐπώνυμος. Dionysodori nomen maioribus litteris

exaratum senariorum longitudinem adcurate exaequat. Pertinet igitur titulus ad a. 52 p. Chr. n. Cf. ad epigr. praeced. in hoc Supplemento. — 1 apices qui supersunt recte legit Dittenberger, qui quod v. 2 [κλήρ]ω supplevit, id spatium excedit: ante Ω enim decem periere litterae. — 3 in. ΛΕΙΗΣ supplementum fortasse non verum. Post κήρυκα superest Ν vel Μ litterae frustulum. — 5 vel αἰχ-  
μ[αῖον μέλος].

928 a. Athenis ad Asclepieum. C. I. A. III Add. p. 484 n. 82 a ex Duhnii apographo.

3 . . . . . Θε]οείδεος Ἀ[ . . . . . οι]ο  
στῆσέ μ]ε πᾶς δῆμος [Κ]εκρο[πίδης τρίποδα  
5 ἡδυβόην μὲν Πραξαγ]όρης χορὸν ἱνιόχεν[εν,  
ἡδὺν δ' αὐλοῖ]σιν θυμὸν ἐπῆγε Τρύ[φων.  
νίκη δ' ἦνικ' ἐπῆλθ'] εὐάγγελος, ἔσπετο κύ[δος  
οἷσιν ἐπώνυμος ἦν Ἀτ]ταλος ἡδ' Ἀκάμα[ς,  
. . . . . Πτολεμαῖος Ἀδρι[ανὸς τε  
10 τῶν δὴ ξυνὸν ἐγὼ τῇ]δε βέβηκα γέρας.  
Ὅς δὲ σὺν εὐτεχνίῃ τε καὶ] ἀγλαίῃ τόδ' ἔτενξε[ν  
nomen artificis, ἐρατὰς] οὐκ ἔλαθεν Χάριτας.

Litterae vulgares. — V. 1 qui supersunt litterarum apices eos διογενῆς vel Διογένης legit Dittenberger. — v. 2 ΠΑΣΠΕ — 3 nomen indicavit Dittenberger idemque recte v. 4 initium, v. 5 nomen, v. 6 totum, v. 7 κύδος, vv. 8 et 9 nomina, v. 12 Χάριτας restituit. — 4 Κέκροπος ἡμιθέου Dittenb. — 5 ἀνδρῶν μὲν γὰρ Πρ. Ditt. — 6 idem fortasse Tryphon qui Epigr. gr. 928 ἔνυνε μολπᾶν. — 7 Εὐάγγελος Ditt., qua ratione non bene coeunt quae secuntur cum eis quae antecedunt. — 9 hanc nominis Πτολεμαίου mensuram videtur poeta sibi indulsisse. — 10 cf. Ep. gr. 927 tripodis verba ἐγὼ δ' ἐκάστῳ τόσσον εὐκλείας νέμω καθ' ὅσον ἀντὶ ξυνὸς ὧν ὀφείλομαι. — Post v. 10 gravius distinxi: loquitur enim v. 1—10 ipse tripus, quicum non convenit τόδε pronomen v. 11, quod qui carmen intellegendum putavit Wilamowitz mihi non persuasit. — 12 qui non latuit Gratiarum oculos, earum ope adiutus fuit. Ἀγλαίαν vero cave ipsam Gratiarum unam intellegas: nam tribus nominibus, cum uno duobusve continere se non potuerit, spatium non sufficit.

931 a. Olympiae columna marmorea, cuius excisi sunt scalpro canales, titulo ut locus fieret. Dittenberger *Diar. arch.* 1877 p. 194 n. 103.

Ἀ πόλις ἃ τῶν Μεσσανίων Φιλωνίδαν Διογένης ἀρίστα

πολιτευόμενον Διὶ Ὀλυμπίῳι.  
 Τήνδε Φιλωνίδεω τιμὴν ἰδρύσατο πατρίς  
 εἰκόνα τὴν ἀρετῆς παρ Διὶ δεικνυμένης,  
 κοσμήσασα θεῶν θεῶν βροτῶν, οὗ βίος ἀγνός  
 καὶ λόγος ἔστιπται Νεστορέως χάρισι.

Litterae vulgares in praescriptis, in carmine  $\Gamma$  pro  $\Sigma$ . — 1 sq. *τιμὴν* et *εἰκόνα* accusativi melius orationis perspicuitati consulere-tur si sedes permutarent, nisi forte post *εἰκόνα* interpungendum fuerit articulo *τὴν* (v. 2) ad *τιμὴν* relato.

936 a. Magulae in domo privata muro infixus lapis undique fractus nisi quod superne integer esse potest. Dressel et Milchhoefer *Mith. d. arch. Inst. in Athen* 1877 II 434.

. . . . π[ροσαθρῆν δ . . . .  
 . . . . Γ αὐτὸς νικασ . . . .  
 . . . ια]χνυῖτος εἰ . . . .  
 . . . . ε χαριζόμεν[ο . . . .  
 5 . . . . ἐνθάδε παῖς Π . . . .  
 . . . . οἱ καὶ ἐύφρον . . . .  
 . . . . Διδὸς αἰγιόχω . . . .

Litterae tripode Plataeensi antiquiores. Posuit qui cursus certamen vicit; supplere non audeo. — 1 *προσαθρῆν* Wilamowitz. — 7 litterarum *Διδὸς αἰγ* summi apices supersunt.

940 a. Olympiae basis. Ex Weillii apographo E. Curtius *Diar. arch.* 1878 p. 82 sq.

Εὐθυμὸς Λοκρὸς Ἀστυκλῆος τριῖς Ὀλύμπι' ἐνίκων·  
 εἰκόνα δ' ἔστησεν τήνδε βροτοῖς ἔσορᾶν.  
 Εὐθυμὸς Λοκρὸς ἀπὸ Ζεφυρίου ἀνέθηκε,  
 Πυθαγόρας Σάμιος ἐποίησεν.

Ol. 74 primum, ol. 76 iterum, ol. 77 tertium Olympia vicit Euthymus pugil, de quo multus est Pausanias VI 6, 2; cf. Strab. p. 255 et Plin. VII 152. — 2 Weillio teste verba *τήνδε βροτοῖς ἔσορᾶν* in rasura ab manu diversa scripta sunt, eademque manu v. 3 verbum *ἀνέθηκε* additum; et patet sane ex tertia verbi *ἔστησεν* persona, primitus alium nescio quem, qui posuisset imaginem, nominatum fuisse, velut patrem, quem si dum epigramma insculperetur obiisse statueris, ipsum autem Euthymum in patris locum successisse et *ἀνέθηκε* illud additum (cf. titulum similem infra 943 b) explicare poteris et pentametrum inepte inmutatum. — 4 Pythagoras Samius idem qui et Rheginus a Pausania adpellatur; cf. Curtii adnot. Paus. l. s. s. ὁ δὲ οἱ ἀνδριὰς τέχνη τέ ἐστι Πυθαγόρου καὶ θεᾶς ἐς τὰ μάλιστα ἔξιος.

940 b. Olympiae basis, in qua statuæ vestigia. Dittenberger *Diar. arch.* 1877 p. 190 n. 91.

Τέλλων τόνδ' ἀνέθηκε Δαήμ[ονος] . . . . .

Ἀρκὰς Ὀ[ρ]εσθ[άσ]μος . . . . .

I vel II a. Chr. n. saeculi iudice Dittenbergero, qui adtulit Pausan. VI 10, 9 *Ἀνκῖνον δὲ Ἡραιέα καὶ Ἐπικράδιον Μαντινέα καὶ Τέλλωνα Ὀρεσθάσιον καὶ Ἥλειον Ἀγιάδαν ἐν παισὶν ἀνελομένους νίκας, Ἀνκῖνον μὲν δρόμον, τοὺς δ' ἐπ' αὐτῷ κατελεγμένους πυγμῆς . . . τὸν δὲ Τέλλωνα ὅσας εἰργάσατο, οὐ μνημονεύουσιν. — 1 Δαήμονος ἀγλαὸς νῖός Ditt.*

941 a. Olympiae basis. Dittenberger *Diar. arch.* 1878 p. 90 n. 146.

II. Κορινθίος Εἰρηναίου νῖος Ἀρίστων Ἐφέσιος παῖς πανκρατιστῆς νεικῆσας δλυμπιάδι σὺ Διὶ Ὀλυμπίῳ.

I ad sinistram:

α. Οὗτος ὁ παιδὺς ἀκμήν, ἀνδρὸς δ' ἐπικείμενος ἀλκήν,  
οὗτος, ἐφ' οὗ τὸ καλὸν καὶ σθεναρὸν βλέπεται,  
τίς πόθεν εἴ, τίς, εἰπέ, τίνων ἐπινείκεια μόχθῳ  
ἀνχέσας ἔσσης Ζητὸς ὑπὸ προδόμοις;

5 β. Εἰρηναῖος ἐμοὶ γενέτης, ξένε, τοῦνομ' Ἀρίστων,  
πατὴρ Ἰωνογενῆς ἀμφοτέρων Ἐφesos.  
ἔστέφθην ἀνεφεδρος Ὀλύμπια πανκρατίῳ παῖς,  
τ[ρ]ισσὰ κατ' ἀναπάλων ἄθλα κονεισάμενος.

II ad dextram:

10 Ἀσίδι μὲν πάσ[η]ι κηρύσσομαι, εἰμὶ δ' Ἀρίστων,  
κεῖνος ὁ πανκρατίῳ στεψάμενος κόπιον,  
Ἑλλὰς ὃν εἶπε τέλειον, ὅτ' εἶδ' ἐμὲ παιδὸς ἐν ἀκμῇ  
τὴν ἀνδρῶν ἀρετὴν χερσὶν ἐνεγκάμενον.  
οὐ γὰρ ἐν εὐτυχίῃ κλήρου στέφος, ἀλλ' ἐφεδρεῖης  
χωρὶς ἀπ' Ἀλφειοῦ καὶ Διὸς ἡσπασάμην.

15 ἑπτὰ γὰρ ἐκ παίδων παλάμας μόνος οὐκ ἀνέπαισσα,  
ζευγνύμενος δ' αἰεὶ πάντας ἀπεστεφάνουν.  
τοίγαρ κυδαίνω γενέτην ἐμὸν Εἰρηναῖον  
καὶ πάτρην Ἐφeson στέμμασιν ἁθανάτοις.

Τιβερίου Κλαυδίου Θεσσαλοῦ Κῶνον πλειστονίκου.

Ol. 207 = a. 49 p. Chr. n. — In praescriptis verba Διὶ Ὀλυμπίῳ aliis litteris eisdemque quibus poetae nomen subscriptum est manus diversa addidit; addenda fortasse curavit dum sculpta recognoscit Ti. Claudius Thessalus, non tam elegans quam verbosus poeta. — Aristonis pueri omnis virtutis laus in ἀνεφεδρεῖα (v. 7 et 13 sq.) posita est; ἐφεδρεῖν quid sit docet Lucianus *Hermotimi* c. 40 sq.:

eorum qui certaturi essent si par esset numerus, singulis singulós sorte obvenire adversarios; sin vero impar, unum qui relicus esset *ἐφεδρεύειν* dum reliqui depugnassent, quorum qui vicissent cum eis componi *ἐφεδρον*, cuius hanc esse οὐ μικράν εὐτυχίαν, τὸ μέλλειν ἀκμήντα τοῖς κεκημηκόσι συμπεσεῖσθαι. Aristo vero cum ἀνέφεδρον se vicisse gloriatur hoc dicit se quamquam ephedri sortem non duxisset tamen omnes profligasse. Nam cum ad pancratii certamen septem pueri nomina dedissent, tria fuerunt adversariorum paria, unus praeterea ephedrus. Ex quo primo certamine cum tres victores discessissent, in his Aristo, cum omnibus his ephedro pugnandum fuit. Vicit autem Aristo non hunc solum, sed etiam reliquos duos, ut recte potuerit tres vicisse dici, omnes autem ἀποστεφανῶσαι (v. 8 et 16). Mirum autem hoc est quod ἀνέφεδρος non is dicitur, qui ephedrum non habuerit sed is qui ipse *ἐφεδρος* non fuerit. — 1 homericum est *ἐπειμμένος ἀλκήν*; scripsit ille *ἐπικείμενος* eadem plane ratione, qua poeta Smyrnaeus *Epigr. gr.* 310, 3 *ἐπικείμενος ἄγλυν* dixit, de quo dubitare non debebam. — 8 ΤΙΠΣΣΑ et 9 ΠΑΣΙΙΙ emend. Dittenberger. — 11 τέλειοι qui sint v. Ind. C. I. G. s. v. — 14 ἡσπασάμην videtur ex latini sermonis usu dictum i. e. *amplexus sum* (scil. τὸ στέφος).

941 b. Olympiae tabula aenea. E. Curtius *Diar. arch.* 1878 p. 84 sq.

Ὡδε στάς ὁ Πελασγὸς ἐπ' Ἀλφειῷ ποτα πύκτας  
τὸμ Πολυδευκιογχεροῖν ἔφανε νόμον,  
ἄμος ἐκαρύχθη νικαφόρος· ἀλλὰ πάτερ Ζεῦ,  
καὶ πάλιν Ἀρκαδίαί καλὸν ἄμειβε κλέος·

5 τίμασον δὲ Φίλιππον, ὃς ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ νάσων  
τέσσαρας εὐθείαι παῖδας ἔκλινε μάχαι.

Pausan. VI 8, 5 μετὰ δὲ τὸν Βανίδά εἰσιν ἀθλητῶν Ἀρκαδῶν εἰκόνες . . . καὶ Ἀῶν ἐκ Πελλάνας Φίλιππος κρατήσας πυγμῇ παῖδας . . . Φίλιππον δὲ τοῦ Ἀῶνος Μύρων τὴν εἰκόνα ἐποίησεν. — 4 graece dicitur χάριν ἀμείβειν vel ἀμείβεσθαι, nec minus ille, qui imaginis dedicatae gratiam expetit sibi novam victoriam, precari potuit ἄμειβε κλέος. — 6 εὐθεία μάχα certamine continuo.

Ante n. 942 (941 c). Olympiae basis. M. Fraenkel *Diar. arch.* 1877 p. 138.

Π . . . . . δ' ἀνέθηκεν ἀπ' εὐδόξιο . . .  
Αἰνείας νικῶν πατρὸς ἔχων [ὄν]ο[μα].

Litterae antiquissimae +VRD, cf. Kirchh. *Stud.* 3 tab. II. Aeneas vero unde oriundus fuerit quoniam nescimus (patria indicata fuit

v. 1 extr.), hinc aetas definiri nequit. — 1 post Γ octo periere litterae; πύκτας μ' ὦδ' ἀνέθηκεν coniecit Wilamowitz. Post εὐδόξου litterae VN, quae in ectypo non leguntur, solo Weillii apographo constant; dein unius litterae iactura, tum Ε; denique quinque fere litterarum spatium vacat. — 2. EVONO . . syllabam ON quadratarii errore haustam supplevit Fraenkel.

942 a. Olympiae basis. E. Curtius *Diar. arch.* 1878 p. 83.

Ξενοκλῆς Εὐθύφρωνος Μαινάλιος.

Μαινάλιος Ξενοκλῆς νίκασα Εὐθύφρωνος νίος,  
ἀπτής μοννοπαλᾶν τέσ(σ)αρα σώμαθ' ἐλῶν.

Πολύκλειτος ἐπόισε.

Pausan. VI 9, 2 μετὰ τούτου τὴν εἰκόνα Ξενοκλῆς τε Μαινάλιος ἔστειρε παλαιστὰς καταβαλὼν παῖδας καὶ Ἄλκετος κτλ.' . . . Ξενοκλέους δὲ τὸν ἀνδριάντα Πολύκλειτός ἐστιν εἰργασμένος. De Polycteti titulo subscripto v. Loeschke *Diar. arch.* l. s. s. p. 10. Πολύκλειτος ἐπόισε *Ep. gr.* 492 cf. praef. p. XIV. Verbum ποιῶν certum est. — 2 ἀπτής i. q. ἀπτήν esse videtur Curtio, tamquam pullum adhuc se fuisse ille significaverit; quod parum aptum est. Puto equidem ab stirpe πετ- (aor. dor. ἔπετον i. q. ἔπεσον) ἀπτής eadem ratione ductum esse, qua ἰθυμής ab τεμ-, ἰγνητες ab γεν-, alia multa, cf. Lobeck *Paralip.* p. 83. Itaque eandem Xenocles laudem iactat quam Milo Simonideus ep. 156 B ὃς ποτὶ Πίσῃ ἐπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. Cf. etiam Alcaei ep. A. P. IX 588, 6 ἀλλὰ παλαίσας ἀπὶ τὸν τρισσοῖς Ἰσθμόθεν εἴλε πόνοιν. — μοννοπαλᾶν recte scripsit Curtius, falso tamen interpretatus qui nil nisi luctari consueverant. Videntur ei potius μονοπάλοι dici, qui singuli cum singulis se componunt, ut haec singularis fuerit Xenoclis laus, quod quattuor adversarios integros certaminisque labore intritos vicit. Notum est aliam quoque pugnandi rationem fuisse in ludis Olympicis ut cum compluria paria depugnassent singuli inter se victores de palma certarent.

943 b. (943 a v. in praef.) Athenis. C. I. G. 243. C. I. A. III 124.

Λαμπάδα νικήσας σὺν ἐφρήβοις τήνδ' ἀνέθηκεν

Εὐτυχίδης παῖς ὢν Εὐτυχίδου Ἀθμονεύς.

Litterae ECΩ traduntur, sed tenendum est antiquiores inscriptionum editores saepe formarum inopia coactos quadratas pro rotundis litteras tradidisse. — 2 poeta vide an scripserit Εὐτυχίδου παῖς ὢν Εὐτυχίδης Ἀ.

971 a. Athenis herma. C. I. A. III Add. p. 503 n. 759 a ex Dumontii fide, qui minusculis litteris edidit *Essai sur l'épigraphie Attique* II 401 n. 111.

Παῖδες Ἀθην[αίων κοσμήτ]ορα κλεινὸν [ἔθεντο]  
 κυ[δαίνοντες [ἴσ]ην θεοῖς πα[ρεοῦσαι χάρι],  
 οὐνεκα πάντ' ἐσ[θλῶς . . . .] διεσώσατο [πά]τρη  
 καὶ πόρεν ἄμμι [τρόπων ἔρμ]α σοφοροσ[ύ]νην.

Nomini cosmetae locus esse non videtur. — 1 suppl. Dumont, qui vv. 2 et 3 verum certe non assecutus est cum scriberet [κυ]-δαίνοντες [μιν καὶ πα]ρεοῦσαι χάρι[ιν], οὐνεκα πάντεσ[σιν σώου]ς διεσώσατο [πά]τρη. — V. 2 sententiam quamvis dubiam petii ex *Ep. gr.* 964 Ἀεὼς ἐφρήβων τίνδε κοσμητὴν θέτο — Ὅνασον Ἐρμιάων κυδήνας ἴσον, cf. *ibid.* 955. 949. Versu insequenti non inveni quod aptum esset vocabulum velut τὰ νέμματα; Θεομόν vix fuit. — 4 καὶ πόρεν ἄμμι καλὸν κτήμα σοφοροσύνην Dumont; cf. *Ep. gr.* 910, 2 Πλούταρχον σταθερῆς ἔρμα σοφοροσύνης.

1025 a. Athenis ad Asclepieum. C. I. A. III Add. p. 490 n. 171 g.

Σοφοκλέους.

Ω Φλεγύα] κούρα περιώννυμε, μάτερ ἀλεξιπό[νον . . .  
 Φοῖβο]ς ἀκειρεκόμιας . . . ἐναρτίθμι[ο . . . . .  
 . . . : εσι[ν] εὐεπ . . . . .

Scriptura etsi secundum fere p. Chr. n. saeculum prodit (litterae rotundae), tamen Dittenberger non erat cur de celebrato Sophoclis hymno dubitaret (cf. Bergk P. L.<sup>s</sup> p. 574). Nam quod in hoc monumentorum genere ait non poetae sed eius qui dedicaverit nomen titulo praescribi solere, non omni ex parte verum hoc est; nam praeter Diophanti Sphettii hymnum (infra n. 1025 c), quem ab ipso Diophanto scriptum esse dubitari nequit, vide Marcelli Sidetae nomen praescriptum *Ep. gr.* 1046, Iuliae Balbillae *ibid.* 990, Asclepiodoti *ibid.* 993, alia multa. Quod si non ex veterum, ex eorum tamen consuetudine factum est, qui posteriore tempore summi poetae carmen lapidi inscribendum curaverunt; quo tempore quod recte dicit Dittenberger Sophocles multos apud Athenienses fuisse, eo magis, cum nec patris nomen nec demoticum additum sit, celeberrimi poetae nomen intellegemus. Indoles vero carminis quae fuerit diiudicare non audeo; sed ut recentioribus huius modi hymnis similis fuerit, tamen hinc nihil aliud videtur colligi posse, quam recentiores poetas Sophoclis exemplum imitandum sibi sumpsisse. — 1 sq. suppl. Buecheler *Mus. Rh.* XXXII 318. — 2 ΑΚΕΙΡΕΚΟΜΑC // // ΕΝ κτλ. — 3 εὐεπιη Ditt.

1025 b. Athenis ad Asclepieum. Ex Duhnii apographo C. I. A. III Add. 171 h.

. . . . . σεβαζ . . .  
 . . . . . βου Θεόν . . .  
 . . . . . ἱερῶν ἐπὶ . . .  
 . . . . . ἂν εἰς αἰθέρα . . .  
 5 . . . . . ἡγοῦ πάτερ Ἀρμον[ίας] . . .  
 . . . . . πάντα πόλον ποικιλοτε[ρ]έουσιν ὠδαῖς  
 . . . . . ὥρας ἐτέων ἀπέδει[ξας] . . . . .  
 . . . . . ἰβάτοις, εἴτ' οὖν . . . . .

/// -AΞKO

T

Ad Asclepium referri non posse vidit Dittenberger, hymnum fuisse in Apollinem adparet. Eis quae editor significavit nihil habebam quod adderem, nisi quod v. 5 similiter comparatus fuisse videtur atque h. Orph. XXXIV 16 σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρη πολυκρέκτω ἀρμύξεις. Wilamowitz coniecit ἀστερόεντα πόλον ποικιλοτέρεια, traditur ΠΟΙΚΙΛΟΤΕΙ — 8 ΕΙΤΟΥΝΑ distinxit Dittenberger nescio an non recte.

1025 c. Tabula marmorea Athenis inventa ad Asclepieum. Ex Duhnii apographo C. I. A. III Add. p. 489 n. 171 b.

Μακε . . . .

ἐποίη[σεν]

- 1 Ἀήλιον εὐφραρέτρα[ν] ~ ~ ~ ~ ~  
 ~ ~ ~ ~ ~ εὐφροσι θυμῷ,  
 εὐφρημ[εῖτε] δὲ ~ ~ ~ ~ ~, ἱὴ Παιάν,
- 2 ἱκτῆρα κλάδον ἐν παλά[μαις] ἀνέχοντες ~ ~ ~  
 ~ ~ ἐλαίας] ἀ[γλ]αδὸν ἔρως,  
 κοῦροι Ἀθη[ναίων] ~ ~ ~ ~ ~, ἱὴ Παιάν,
- 3 ~ ~ ~ ~ ~ ος ὕμνος ἀει[δ] ~ ~ ~ ~ ~  
 τὸν] κλυτὸν ἡ[ι]θ[ε]ον χ . . . . . ἱὴ Παιάν,
- 4 ἐπιτάροθον θ[ν]πο[τ] ἐγεί[νατο] νόσω[ν]  
 ἀργαλῆς τε] δύνῃς Ἀσκληπιὸν εὐφ[ρον]α κοῦρον, [ἱὴ Παιάν.
- 5 τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδίδαξε [τέ]χνην . . .  
 καὶ σοφίαν Κένταυρος ἀλεξιπνοσ μερόπεςσιν, [ἱὴ Παιάν,
- 6 παῖδα Κορωνίδος, ἥμιον ἀνδράσι, δαίμονα σεμνόντα[τον], ἱὴ Παιάν.
- 7 τοῦ δ' ἐγένοντο κό[ο]ι Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,  
 Ἑλλη[σιν] δὴ ἀκέστορε] λόγχης, ἱὴ Παιάν,
- 8 ἡδ' Ἰασὼ Ἀκεσώ τε καὶ Αἰγ[λ]η καὶ Πανάκεια,  
 Ἑπιώνης [θύγατρ]ες σὺν] ἀριπρέπτα Ὑγεία, ἱὴ Παιάν.
- 9 χαῖρε βροτοῖς μέγ' ὄνειαρ, δαίμον κλεινότατε, [ἱὴ Παιάν,
- 10 Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν ὕμνοῦντας ἐς αἰ[εί]  
 θ[άλλειν] ἐν βιοτῇ σὺν τερπνοτάτῃ Ὑγεία, ἱὴ Παιά[ν].

- 11 σώζεις δ' Ἀτθίδα Κεκροπίαν πόλιν αἰὲν ἐπερχόμε[εν]ος, ἰὲ Παιάν.  
 12 ἦπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγεράς δ' ἀπερύνκεο νότουν,  
 ἰή]με ᾧ ἰὲ Παιάν.

Litterae fere vulgares, interdum apicibus ornatae; videtur titulus exeuntis saeculi secundi esse. Poetae ne nomen quidem certa ratione restitui potest; praescriptum est ita, ut cum a sinistra lapidis ora multo propius absit quam a dextra quae fracta est conligi possit ipsius nomini patris patriaeve vel utriusque nomen additum nec altero versu unum verbum ἐποίησεν scriptum fuisse. Dittenberger supplevit Μακεδὼν ἐποίησεν.

Hymnus ipse duodecim inaequalis amplitudinis periodis dactylicis conpositus est, quae sollemni epiphonemate ἰὲ Παιάν inter se divisae sunt; ubi epiphonema fracto a dextra lapide periit, quod factum sexiens, facile tamen deprehenduntur periodorum exordia eo quod primae cuiusque periodi litterae ad extremum marginem sinistrum procurrunt, reliqua per εἴσθαισι dextrorsum paullo retrahuntur. — Period. 1 inter εὐφραδέτραν et εὐφροσι θυμῷ triaginta tres fere litterae perierunt quae et redintegrando hexametro sufficiunt, qui XL fere litteras complecti solet, et addendo dimetro dactylico. Post θυμῷ versum terminari docet hiatus. V. 3 recte Cumanudes (Athenaei VI 143 n. 24) εὐφρημεῖτε supplevit. Videntur autem poetae ante oculos fuisse Aeschyli versus eodem metro conpositi *Eumen.* 1015 sq. ed. H.

βᾶτε δόμῳ, μεγάλαι φιλότιμοι  
 Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, ὅπ' εὐφροσι πομπῇ  
 εὐφραμεῖτε δὲ χωρεῖται.

Period. 2 Dittenberger ἐν παλάμαισιν ἔχοντες ἐλαίαις ἀγλαὸν ἔρνος, quibus ita usus sum ut sublata vitiosa trochaica incisione spatio melius consulerem. — v. 6 idem κοῦροι Ἀθη[νῶν, ἰὲ Παιάν], at videtur paullo longior versus fuisse. — Quae secuntur non satis adcurate ex lapide descripta esse patet:

ΥΙ . . . . ΑΜΕ . . . ΟΣΥΜΝΟΣΑΕΙ  
 ΚΛΥΤΟΝΗ . . . ΟΝ

quae significavi quomodo mihi disponenda videantur. Post κλυτόν Cumanudes ἦπιον supplevit, quod si verum est adde νείον. — Hucusque prooemium pertinet, quo κοῦροι Ἀθηναίων deum ut invocarent invitabantur; iam singulis deinceps periodis narratur, quibus natus sit parentibus Aesculapius, quo usus sit magistro, quos filios filiasve genuerit; denique epilogus period. 9—12. — Period. 4 ΟΓΠΟΖ . . . . ΝΑΤΟ ἐγένετο et paullo post εὐφροσι Cumanudes. Spatium expleveris si versum sequentem heptametrum feceris μή-

τηρ ἀργαλέης τε δύης. — Period. 5 ΕΔΙΔΑΞΕ . . ἌΝΗ τέχνην τε καὶ σοφίαν Cumanudes; at plura spatii ratio postulat: fortasse adiectivum ad τέχνην addendum. — Period. 6 tetrametro additus versus hypercatalecticis, ut period. 11; cf. etiam per. 9. Similiter in hymni fragmento C. I. A. III Add. p. 490 n. 171 c [δαῖμον κ]λεινότητε, ἰὲ [Παιάν]. — Period. 7 ΚΟ]ΟΙ corr. Cuman. Post Μαχάων Dittenberger Ἑλλῆσιν κοσμήτορε λῆγῃς; at binos deinceps spondeos respuit metrica lex. Similiter C. I. A. III l. s. s. n. 171 c [τοῦ]δε καὶ ἔξεργ[νοντο κόροι . . .] Ποδαλείριος [ἤδὲ Μαχάων . . . π]ολύλλυτος . . . Πανάκε[ια]. — v. 17 suppl. Cumanudes, ubi cave κοῦραι praeoptes pro θύγατρες, quod spatium adcurate explet. — Period. 12 ΝΟΥΣΟΥΛ . . ΙΕΩΙΕΠΑΙΑΝ ubi cum in apographo ante ΙΕ litteras fuisse significatum sit paroe-miacum refinxī. Cumanudes ἰὲ ᾧ ἰὲ Παιάν.

Similium hymnorum fragmenta supersunt C. I. A. III Add. 171 c, qui huic hymno fuit simillimus, 171 d e f k.

1025 d. Athenis in Asclepieo. Ex Duhnii apographo C. I. A. III Add. p. 488 n. 171 a.

Διοφάντου (Διοφάντου) Σφητ(ίου).

a Τάδε σοι ζάκορος φίλιος λέγω,

Ἀσκληπιὲ Αἰητοῖδον πάι.

πῶς χρύσειον ἐς δόμον ἵξομαι

τὸν σόν, μάκαρ ᾧ πεποθήμενε,

5 θεία κεφαλά, πόδας οὐκ ἔχων,

οἷς τὸ πρὶν ἐς ἱερὸν ἦλυθον,

εἰ μὴ σὺ πρόφρων ἐθέλεις ἐμέ

ἱασάμενος [π]άλιν εἰσάγειν,

ὅπως σ' εἰδῶ τὸν ἐμὸν θεόν,

10 τὸν φαιδρότερον χθονὸς εἰαρινᾶς;

\*

b Τάδε σοὶ Διόφαντος ἐπεύχομαι·

σῶσόν με, μάκαρ σθεναρώτατε,

ἱασάμενος ποδάγραν κακὴν,

πρὸς σοῦ πατρός, ᾧ μεγάλ' εὐχομαι·

15 οὐ γὰρ τις ἐπιχθονίων βροτῶν

τοιῶνδε πόροι λύσιν ἀλγέων.

μόνος εἶ σί, μάκαρ θεῖε, σθένων·

σὲ γὰρ θεοὶ οἱ πανυπείροχοι

δῶρον μέγα, τὸν φιλελήμονα

20 θνητοῖς ἔπορον λύσιν ἀλγέων.

\*

- c Σόν, μ]άκαρ ὦ Παιῶν Ἀσκληπιέ, σῆς ὑπὸ τέχνης  
 ια]θαίς Διόφαντος ἀνίατον κακὸν ἔλκος,  
 οὐκέτι καρκινώτους ἔσορῶ μένος οὐδ' ἐπ' ἀκάνθας  
 ὡς ἀγρίας βαίνων, ἀλλ' ἀγρίπος, ὥσπερ ὑπέστης.

Vv. 1—20 eodem cholanaepaeorum metro, quod metrum facile credo Wilamowitzio ad ipsum podagricorum usum inventum esse, Lucianus utitur *Tragodopod.* 87 sqq. eique carmini fere aequalis est Diophanti titulus. — 8 ΒΙΑΛΙΝ corr. Cumanudes. — 10 ἡριναῖς fortasse recte Wilamowitz, idemque v. 16 τοίων κε πόροι κτλ. coniecit. — Hymnus in tres partes divisus, quarum primae haec est sententia *ego aegrotans nisi tu mihi medearis ne adire quidem te possum*, alterius haec *itaque adsis mihi meumque malum cura*, tertiae denique haec *iam corroboratus te adeo tibi gratias ago*. Hinc facile est supplere versum 21, ubi cum tres ante μάκαρ vocabulum litterae perierint Cumanudes ὦ μάκαρ, Dittenberger vero τρίσμοκαρ (i. e. *ter ego beatus quod sanatus sum*) restituit, ita ut v. 23 ἔσορώμενος uterque legeret. Quid rei esset suboluit Cumanudi cum adnotaret legi posse etiam ἔσορῶ μένος, quod reposui coll. v. 9.

1036 a. Apud Perinthum Thraciae olim metropolin quam hodie heracleam dicunt vetustam in propontico civitatem fatale et sibyllinum hoc epigramma comperimus ad ipsam metropolitanam beatæ Virginis aedem ad dextram arae partem in marmore graecis litteris et eximiis consculptum ad prid. Id. Aug. Eugenii pont. anno XLIII. Cyriacus cod. Vatic. 5250 f. 2. Inde edidit Mommsen *Ephem. epigr.* 1877 III 236.

Χρησίδης Σιβύλλης.

Ἐπὰν δ' ὁ Βάκχος εὐάσας πλησ[θήσε]τα[ι],  
 τ[ό]τ[ε] αἶμα καὶ πῦρ καὶ κόνις μιγῇσεται.

Σπέλλις Εὐήθης ἀρχιβουκόλος  
 Ἡρακλείδου Ἀλεξάνδρου ἀρχιμυστοῦντος

5 Ἀλέξανδρος σπειραρχος

Ἀρριανὸς Ἀγαθία

Πρόξενος Μάγνου

Σωτηρικὸς Λάδα

Μηρόφιλος Β.

Ipsum cum praescriptis oraculum tribus versibus continuis decurrit, quorum primus in ΒΑΚ, alter in ΑΙΜΑ, tertius in ΜΙΓΗΣΕΤΑΙ desinit. — ΠΛΗΣΤΑΠΟΥΕ quod Mommsen ex Bormanni coniectura *πλανήσεται* scripsit. Et huic et Buecheleri coniecturae *Diar. litt. Ienens.* 1877 art. 692 p. 737, qui *πλήσῃ πόλιν* scripsit, praestat quod ipse posui. Quam Cyriacus in autographo indicaverit lacunam librarius neglexisse videtur. — 3 ΕΥΘΙΣ et 7 ΗΡΟΞΕΝΟΣ.

### III. Varia.

1048 a. Athenis super mediam arcis portam. C. I. 521. C. I. A. III 398 ex Koehlerii apographo.

Φλ. Σεπτίμιος Μαρκελλεῖνος φλαμ(ήν) καὶ ἀπὸ ἀγωνοθετῶν  
ἐκ τῶν ἰδίων τοὺς πυλῶνας τῇ πόλει.

Titulus iudice Boeckhio *Septimio Severo non est antiquior*, cui barbaro saeculo convenit vitium metricum: nam senarium esse credo Dittenbergero, cuius v. adnot.

1050 a. Ad amphitheatrum in Epheso. Cyriacus cod. Riccard. 996.

ἐναυρίδα τὸ καρτερὸν ἔρμα θεάτρον καὶ  
θαυμάζε τὸν ἄξιον οἰκιστῆρα ἐφέσου  
προφερέστερον Ἀνδρόκλειο μεγάλης Ἀοίης  
μέγαν βιθυντῇ . . .

unde patet versuum exordia de coniectura ita fere restituenda esse:

Τὴν μεγάλην ἐναυρίδα, τὸ καρτερὸν ἔρμα θεάτρον  
δέρκεο] καὶ θαυμάζε τὸν ἄξιον οἰκιστῆρα  
τῆς ἱερῆς] Ἐφέσου, προφερέστερον Ἀνδρόκλειο,  
nomen . . .], μεγάλης Ἀοίης μέγαν Ἰθυντῆρα.

IV fere saeculi videtur.

1064 a. *Près de Mahrès en Tunisie* Tissot *Bullet. de corresp. Hellén.* 1878 II 587.

Χριστὸς Ἰουστίνῳ σο[φίης] . . . . .  
Τιβερίῳ τ', ἐπὶ τοῖσιν ὅλ[ου κράτος] ἔτραπε κόσμον,  
νεῦσεν ἀναστῆραι τάδε . . . . .  
obtul(1)it imperio praefect[us] . . . . .

Quod incohaverat Iustinus, perfecerat Tiberius id quodnam fuerit aedificium parum constat; sed quod Christi numine absolutum esse perhibetur magis de templo cogitaverim quam de urbis moenibus, quod Wilamowitzio placuit, qui v. 3 coniecit τάδε τείχεα, κάλλος ἀμειτρον. Idem v. 1 σοφίης ἀγνῆς ἐπιδώτης; praestat fortasse σοφίης ἐπαμύνορι θείης. Idem v. 2 praeivit ὅλης χθονὸς ἔτραπε κῦδος. — V. 3 possis τάδε νηοῦ καλὰ θέμεθλα. Praefuit operi perfectumque imperatori obtulit praefectus, cuius nomen periit extremo versu quarto.

Ante 1084 (1083 a). In oppido Eski-Zaghra ad Haemum sito, nunc diruto descripsit Bond a. 1877 proxenus illic Americanus. Ed. Dumont *Bull. d. corr. Hell.* II 401.

Ἀγαθ[ῇ] τέχ[ῃ].  
. . . . . Ἀπόλλωνος ἐταῖρον  
Ὅρφεα δαιδαλέης θῆκεν ἄγαλμα τέχνης,  
ὅς θήρας καὶ δένδρα καὶ ἔρπετὰ καὶ πετεηνά  
φρονῇ καὶ χειρῶν κοίμισεν ἁρμονίῃ.

Litterae infimae aetatis. — In praescriptis ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ — 1 ΤΗΡΗΠΑΩΝΙ in quibus nomen videtur thracicum latere; deinde fortasse Παιῶν [τὸν] Ἀπόλλωνος ἐταῖρον. — 2 ΔΑΙΔΑΛΕΗΣ — 4 ΚΟΙΜΕΝ.

1098 a. Olympiae columna striata. Kirchhoff *Diar. arch.* 1878 tab. 19 n. 6, cf. p. 143.

Θρασυμάχον παῖδες τοῦ Μάλιον  
τοῦ Δι' Αἰαλῆος καὶ . . . . .  
γρόφων ἐποίει Μάλιος Κας!

Saeculi V ineuntis. Rettuli inter artificum titulos; suspicari tamen licet vv. 1 et 2 distichon fuisse elegiacum. Suadet hoc cum verborum ordo tum omissus vocabuli *παῖδες* articulus, nec obstat prima nominis *Θρασυμάχου* syllaba producta. Eadem metrorum conformatio *Epigr. gr.* 751. — 3 *γρόφων* participium *Ep. gr.* 740, 2.

**1101a.** Romae in coemeterio S. Hermetis in via Salauia antiqua repertum a. 1742. Marangoni *delle cose gentilesche e profane* (Romae 1744) p. 463.

## CICCTYI

*Τὸν ποσὶν ὀρχηθμοῖο ν[όμους] . . . . .*

*δέσκειο τὸν Βάκχο[ν] . . . . .*

Sub bacchantis hominis statua mihi scriptum fuisse videtur, saltatoris epitaphium Wilamowitzio, qui haec fere supplenda putat

*Τὸν ποσὶν ὀρχηθμοῖο ν[όμους] εἰ εἰδὼς ἔλξει*

*δέσκειο, τὸν Βάκχοι[ο] θεοῦ φιλοπαλῆμονα λάτρην.*

Praescriptum fuit nomen aut eius qui fecit aut eius qui dedicavit aut denique defuncti. — 2 BAKXOI:

**1133 a.** Patera Duridis Caere inventa nunc in museo Bero-  
linensi, in qua colore rubro quater idem ut videtur puer pictus  
est, quem singuli praeceptores scribendi, tibiis canendi, citharissandi  
arte, denique poetarum lectione instituunt; quorum ultimus volumen  
manibus explicat versu heroico inscriptum. Ed. W. Helbig *Annal.*  
*Inst.* XLV 53 sqq. Michaelis *Diar. arch.* VI 1874 p. 1 sqq. coll.  
tab. 1.

*Μοῖσά μοι, ἀ(μ)[φ]ι Σκάμανδρον ἐύρ(ε)[οο]ν ἄρχομαι αἰδεῖν*  
in medio paterae circulo

*Δοῦρις ἔγραψεν*

ab utroque picturae latere

*Ἰν[π]οδάμας καλός.*

Pictum est AΘI pro ἀ(μ)φι, dein EVPQN, denique AEINΔEN. —  
Non recte Michaelis dithyrambi exordium hoc esse putat; immo  
quoniam et hymnorum et epicis et dithyrambicis poetis legendis  
pueri attici inbuebantur, videtur Duris varias variorum poetarum  
memorias satis absurde in unius versus speciem conflasse, velut  
clausula est hymnorum notissima, media homerici versus pars (H  
329) *ἐύρροον ἀμφι Σκάμανδρον*, ex dithyramborum memoria su-  
perat et *Μοῖσα* forma et totius orationis conformatio.

Doctissimus idem atque humanissimus nuper meae Epigram-  
matum syllogae censor extitit P. Foucart (*Revue critique* 1879 m.  
Ian. d. XI), cui ut aliqua saltim ex parte gratum me praeberem,  
vellem ea quae a me omissa vel neglecta demonstravit atque indi-  
cavit hoc ipso loco addere potuissem. Sed cum libri, quibus uten-  
dum erat, alii ad tempus quidem praesto non essent, alii in huius  
urbis bibliothecis omnino non invenirentur, in aliud huius Musei  
volumen omnia illa differenda erant.